

naš tednik

LETO XXIX — Stevilka 27 7. julija 1977 Cena 4.— šil. (4 din)
Poština plačana v gotovini P. b. b.
Erscheinungsort Klagenfurt Verlagspostamt 9020 Klagenfurt

UVODNIK

Pospraviti s „spravo“!

Da je s prvim julijem postal veljavni diktat večinskih strank nad manjšino, zavestno občuti skoraj vsak koroški Slovenec. Saj je diktat več kot očividni.

Hkrati se je s prvim julijem prikrdel v javno mnenje še drug diktat, nekoliko bolj od — doživetega — diktata strank. To je diktat besednjaka koroških dnevnikov in koroških politikov. S prvim julijem zadobijo številne lepe in plemenite besede čisto drug pomen. Oplemenitijo lepe besede tudi podla dejanja in dejstva.

Do prvega julija je bila iskrena želja vsakega koroškega Slovenca, ki je vse svoje življenje bil izpostavljen večjim ali manjšim, odkritim ali prikritim pritiskom in sovražnostim: sprava med obema narodoma!

S prvim julijem imenujejo koroški dnevnik diktat večinskih strank nad manjšino „spravo“. Uradna Landeszeitung n. pr. je zapisala v naslovu: „Gehen wir gemeinsam den Weg der Versöhnung“ („Pojdimo skupno po poti sprave“). Ob gostilniških mizah po južnem Koroškem bodo te dni ob pivu zakrknjeni Heimatdienstovci ne več do cela trezni objemali Slovenca in rekli, da so tudi oni, heimatsdienstovci, za spravo! — Ob tako maloštevilnih tablah. Koroški „socialistični“ dnevnik je celo predlagal, naj bi 1. julij proglasili za dan sprave — „Tag der Versöhnung“. Za nas koroške Slovence pa more biti ta dan le „Tag der Verhöhnung“ — dan zasramovanja koroških Slovencev.

Nekateri od koroških oblikovalcev javnega mnenja, ki se v svoji prepotentnosti čutijo vzvišene nad pisanjem lastnega dnevnika, pa bodo rekli: „No, že res, da tostranski sporazum ni rešitev, a prvi korak je.“ Resnica je drugačna: leta 1972 smo koroški Slovenci kritizirali Simovo nepopolno rešitev, saj bi le ena četrtina dvojezičnega ozemlja dobila dvojezične napise in kašipote, pozdravili pa smo zakon iz leta 1972 kot „prvi korak“. Letos pa je pri tablah dvojezično ozemlje skrčeno še bolj, na eno šestino, kašipotov pa sploh ne bo dvojezičnih. Če smo zakon iz leta 1972 pozdravili kot „prvi korak“, je v primerjavi z njim trenutna ureditev kvečjemu „prvi korak nazaj“.

Tretja skrajno nevarna formulacija pa se bo pojavila popolnoma v smislu zakona o narodnih skupnostih: v časopisih bodo pisali o „dvojezičnih občinah“ le več tedaj, če bo to ena od tistih, kjer je predvideno dvojezično uradovanje. Kmalu bodo pisali o „13 dvojezičnih občinah“.

Da imenujejo dnevnik sramotno odzemanje pravic s prvim julijem „izpolnitev državne pogodbe“, nikogar ne razburja več.

Prav tako ne, da razlikujejo nemški dnevnik med „Korošci“ in „Slovenci“ namesto med „Nemci“ in „Slovenci“.

Na drugi strani pa posplošujejo, „da so pač ekstremisti na obeh straneh, rešitev pa je v sredini“. S tem si jem-

Ribičič: vso podporo pri informiranju javnosti!

Na slovesni prireditvi ob koncu VIII. tabora slovenskih pevskih zborov v Št. Vidu pri Stični, na katerem je sodelovalo okrog 3000 pevcov, je bil slavnostni govornik Mitja Ribičič, predsednik republiške konference SZDL Slovenije, ki je med drugim dejal:

„Protimanjšinska in asimilacijska politika, ki jo vodi Avstrija do slovenske in hrvaške narodnostne skupnosti, dosega v tem trenutku enega svojih vrhov. Več kot dvajset let je Avstrija izigrala določila avstrijske državne pogodbe o položaju teh manjšin. Po tem obdobju so bili julija lani sprejeti zakoni, pred kratkim pa izvedbene odredbe, ki skupaj pomenijo bistveno vsebinsko in ozemeljsko zožitev mednarodnopravno zagotovljenih pravic manjšin v Avstriji. Ti predpisi so koncesija velikonemškimi, šovinističnimi in neonacističnimi silam, skratka vsem tistim silam v

Avstriji, ki si prizadevajo za narodnostno uničenje manjšin in ki nasprotujejo dobrim sosedskim odnosom med Avstrijo in Jugoslavijo. Odredbe so bile sprejete brez sodelovanja prizadete manjšine, proti njenim življenjskim interesom in ob popolni gluhoti za njena stališča.

Niti en predlog koroških manjšinskih organizacij ni bil sprejet, sprejeti pa so bili predlogi desničarskih, nacistoidnih šovinističnih sil, ki so v škodo manjšin še poslabšali oba zakona in odredbe. Spričo vsega tega jih ni mogoče razumeti drugače kot poskus pravne likvidacije slovenske narodnostne skupnosti na Koroškem.

Najnovejši protimanjšinski ukrepi Avstrije, ki pomenijo kršitev ter poskus samovoljne in enostranske revizije avstrijske državne pogodbe, pomenijo tudi kršitev črke in duha sklepne listine konference o

Proces Güttler - Naš tednik

Do poravnave je prišlo zadnji petek pred celovškim okrajnim sodnikom, pristojnim za tisk med Našim tednikom ter Gottfriedom Güttlerjem, ki je, kot znano, ovadil osrednjega tajnika NSKS Filipa Warascha. Naš tednik je namreč takoj po aretaciji Warascha objavil več odkritij o skrivnostni osebi Güttlerja. Objavil je stvari, o katerih so drugi koroški časopisi vskozi molčali. Med drugim je pisal NT, da je Güttler postal ovaduh le zaradi tega, da bi dobil razne denarne nagrade (nad 100.000 šil.), ki so jih notranje ministrstvo ter razne druge institucije razpisali za pojasnitev bombnih atentatov na Koroškem. Nadalje je pisal Naš tednik, da se je Güttler obrnil na razne časopisne redakcije ter tudi od njih zahteval denar. Nadalje, da je Waraschov ovaduh svojčas sodeloval pri angleški tajni službi, da je kverulant, da so ga pri nekem drugem podjetju vrgli ven, sicer bi odpovedali službo ostali nameščenci. Poleg tega pa je pisal NT,

da ima Güttler stanovanje polno orožja, da so ga vrgli ven pri ORF-u in da je služil kot kapo v KZ-u.

Pred sodnikom za tisk dr. Kaiserjem sta obe stranki sklenili poravnavo, potem ko je opolnomočenec odgovornega urednika NT Nužaja Tolmajerja, dr. Matevž Grilc, ponudil dokaz resnice. Güttler je potegnil privatno tožbo nazaj. Naš tednik pa bo v naslednji številki izjavil, da nekateri od očitkov, npr., da je bil Güttler kapo v KZ-u, da so ga vrgli pri ORF-u ven in da ima stanovanje polno orožja, niso bili pravilni in da jih potegne nazaj.

Ni pa treba Našemu tedniku potegniti nazaj očitkov, da je Güttler bil pri angleški tajni službi, da je kverulant in kar je najvažnejše: Našemu tedniku ni treba preklicati očitka, da je Güttlerju šlo samo za denar, ko je postal ovaduh. Ravno zadnje dejstvo pa so vsi koroški dnevnikarji sramežljivo zamolčali, akoravno so zanj vedeli. V čigavem interesu?

ljejo stranke in časopisi zase v zakup, da so pač le oni „v sredini“. Torej so ekstremisti Heimatdienst in na drugi strani Slovenci. Pri tem pa pozabljajo stranke, da so prav one prevzele doslej še vse bistvene zahteve ekstremističnega Heimatdienst in so s tem prav tako ekstremistične.

Tudi o demokratičnosti je in bo veliko govora in o raznolikosti mnenj. Na Koroškem je bila raznolikost mnenj pokopana s sporazumom treh strank.

Tudi o topografskih napisih bodo govorili, ki da so postavljeni. Toda poleg maloštevilnosti tabel nihče ne omenja, da spadajo k topografskim napisom tudi kašipoti, napisi na poštnem

uradu, na postaji žandarmerije, na železnici, na šolah, hišah požarne brambere in sploh na vseh javnih poslopih, na vseh razglasnih deskah, na avtobusnih postajah itd.

To so bili le najvažnejši primerki iz besednjaka, ki diktira vsem Koroščem, tudi nam koroškim Slovencem. Tudi vsakemu od nas včasih nepremišljeno zdrkne takšen sad diktata v besedah čez jezik. Tudi v slovenske časopise — vključno „Našega tednika“ — se včasih prikrajuje take formulacije.

Treba bo večje budnosti pri uporabi omenjenih besed: Z zlorabljen „spravo“ bomo morali pospraviti.

florijan sablatschan

Srečanje katoliških novinarjev

Škofijski tiskovni referat je vabil za soboto in nedeljo katoliške novinarje v Št. Pavel v Labotski dolini, kjer naj bi se pogovarjali o vlogi tiska v koroški narodnostni problematiki.

Srečanje samo je bilo bolj neformalno, zastopani so bili s Koroškega predvsem predstavniki Kleine Zeitung. Le-tem je bilo povedano od slovenskih kolegov, da so koroški Slovenci globoko razočarani nad pisanjem tega dnevnika, da se mu gre bolj za dobiček in manj krščanska načela. Diskusija je bila deloma zelo težka, saj je bilo treba včasih iskati najmanjši skupni imenovalec. Glavni urednik Kathpress prof. Bartha je nekatere osnovne pojme postavil v pravo luč: Kaj pomeni že govorjenje, da smo se zedinili o manjšini, treba se je zediniti z manjšino!

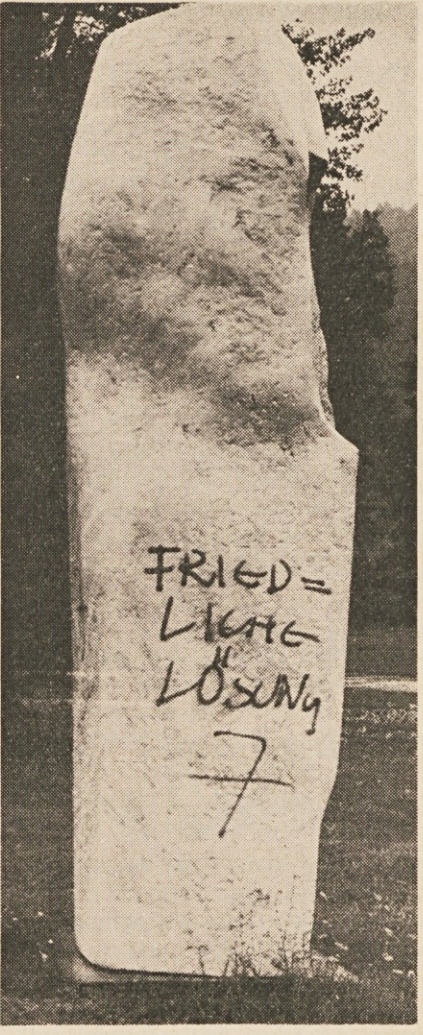
V nedeljo sta govorila udeležencem novinarskega srečanja tudi dr. Inzko in dr. Waldstein. Dr. Inzko je opozoril, da je leta 1964 Koroška dijaška zveza v avstrijskem duhu hotela organizirati 550-letnico zadnjega ustoličevanja v slovenskem jeziku — skupno z Heimatdienstom, ki je to odklonil. Leto navrh je KDZ organizirala prav tako v avstrijskem duhu manjšinsko srečanje. Obakrat so bili voditelji KDZ študentje Grilc, Warasch, Smolle. Prav tako je opozoril dr. Inzko, da so se koroški Slovenci kazali lani pripravljeni za odgovorno skupno rešitev, a stranke niso hotele. Nadalje, da sedanja rešitev ne upošteva prizadevanj študijske komisije, pa tudi Cerkev ni sprejela sedanjo ureditev. Vendar je dr. Inzko kljub temu zagovarjal sodelovanje v sosvetih.

varnosti in sodelovanju v Evropi, ki jih je ta konferenca pospešila. Ti ukrepi zaslužijo najodločnejšo obsodbo vse naše javnosti. Ko se v Beogradu te dni evropski narodi dogovarjajo o nadaljnjem sodelovanju, sožitju in varnosti, pa mora prav v tem mestu in v tem času jugoslovanska vlada najostreje zahtevati izpolnitev avstrijske državne pogodbe. Kakor zvezni izvršni svet tudi mi izražamo polno podporo pravičnim zahtevam manjšine, njenemu boju za narodnostne pravice in njenim prizadevanjem, da s svojim problemom seznanijo mednarodno javnost.

Naj zato naša slovenska pesem

na tem zboru izzveni kot borben partizanski protest našega ljudstva in vse socialistične Jugoslavije proti omejevanju temeljnih človekovih in narodovih pravic v sosednji Avstriji, proti montiranim zastraševalnim procesom, proti kršitvam mednarodne državne pogodbe in obenem za bratstvo narodov in enotnosti delovnih ljudi, za gospodarsko in kulturno sodelovanje, za odpiranje meje, za izpolnjevanje duha helsinških sklepov, sklepov neuvršenih in dokumentov Organizacije združenih narodov, za enakopravne gospodarske in kulturne odnose med ljudmi in narodi Evrope in sveta.“

Zamolčana napisna akcija . . .

V noči na prejšnji četrtek so doslej neznani aktivisti obiskali celovško kopališče (Strandbad) in Evropski park ter hišice na kopališču opremili z velikimi črkami „7“ ter parolami, v katerih opozarjajo na neizpolnjen člen 7 avstrijske državne pogodbe. Prav tako so bile prizadete vse umetnine v Evropskem parku in so opremili kamne in kipe s podobnimi parolami.

Akoravno je bila napisna akcija nadvse uspešna, je bilo opaziti, da so koroški dnevnikarji pisali bore malo o njej ali so jo sploh zamolčali. Prav tako so se v pičlih poročilih omejili na celovško kopališče, kjer so parole odstranili že navsezgodaj, zamolčali pa Evropski park.

O vzroku molka moremo le ugibati. Morda niso hoteli, da bi si radovedneži ogledali akcijo in se odločili za sprehod po Evropskem parku, morda so si dnevnikarji nadeli molk zaradi turizma, morda pa jih je bolela parola na enem od kipov (friedliche Lösung — 7), ker s tem aktiviste ne bi mogli več označiti kot „ekstremiste“. Morda pa je bil to že prvi poizkus, kako zamolčati javnosti tudi druge neprijetnosti v manjšinskem vprašanju — n. pr. morebitno ponovno podiranje dvojezičnih napisov . . .

GOSPODARSKI KOMENTAR:

1. julij - usoden tudi za gospodarstvo!

S 1. julijem so postala za prebivalstvo južne Koroške, posebej pa še za Slovence na tem ozemlju aktualna tri vprašanja:

● Republika Avstrija pravi, da je s tem dnevno optično priznala „dvojezičnost“, s tem pa tudi „enakopravnost“ prebivalstva obeh deželnih jezikov na kulturnem področju. Na gospodarsko-socialnem področju tega niti trditi ne more.

● Z istim dnevom so bile odpravljene zadnje carinske pregrade med Evropsko skupnostjo in Avstrijo. Za Koroško, posebej pa za dobršen del njenega dvojezičnega ozemlja ta uveljavitev pomeni carine prosti uvoz iz Italije, na drugi strani pa večajoče se težave za koroški izvoz živine in lesa v Italijo.

● Akcija za pospeševanje gospodarstva dvojezičnega ozemlja v okviru „Grenzlandförderung“, ki je imela svoj začetek pred tremi leti, je s 1. julijem tako skrčena, da gospodarsko-socialno od nje nič več ni za pričakovati.

Medtem se težave Avstrije, posebej pa še Koroške, v zunanji trgovini zadnja leta večajo. Stvarno gledano se povpraševanje za avstrijskimi izdelki v prihodnjih petih letih na inozemskih tržiščih ne bo zboljšalo.

V zadnjih letih je bila vrsta podjetij oziroma njihovih podružnic na dvojezičnem ozemlju likvidirana ali pa je občutno skrčila število zaposlenih, ki so bili v glavnem domačini. Vzrok: poleg gonje Heimatdiensta skrajno nedosledna gospodarsko-socialna politika deželne in zvezne vlade. Obe sta s svojimi pospeševalnimi ukrepi daleč preko mere protežirali inozemska podjetja (med njimi posebej zahodnonemška podjetja) v tako imenovanem „Koroškem centralnem prostoru“. Na jugu in na jugovzhodu tega prostora pa je bila briga tako Celovca kot Dunaja hitro pri kraju.

Čeprav to obrobje „Koroškega centralnega prostora“ že desetletja trpi pod pomanjkanjem ponudbe delovnih mest za avtohtono prebivalstvo, doslej s strani Dunaja in Celovca skoraj ni bilo podvzetega nič, da bi bila ponudba stalnih delovnih mest zadovoljivejša kot je.

Poživljanje nacizma

V Abstimmungsstadt Velikovec so po najnovšem na voljo tudi slike bivšega firerja Adolfa Hitlerja. Neka trgovina jih prodaja. Pa ne le to: prodajalna celo v oglasu Kleine Zeitung opozarja na to „ugodno priliko“. Da ne bo kdo rekel, da je pač to poedinec in se ta primer ne da posplošiti: že dejstvo samo, da se je tak inserat sploh objavil, priča o zanimivi de-

mokratični miselnosti Kleine Zeitung, ki s tem prispeva svoje k temu poživljanju „minulih slavni časov“. Kajti vsak časopis ima pravico, da odkloni objavo inserata brez vsake utemeljitve. Kleine Zeitung tega ni storila. Denar ne smrdi. Pa tudi že lani je ta časopis objavil podoben inserat, ko je neka oseba iz Grebinja prodajala Hitlerjev doprni kip. Tokrat objavljeni inserat pa poleg tega priča o miselnosti inserenta: zanj je oseba na sliki očitno še vedno „Führer“.

Nasprotno. Vrsta podjetij zadnja leta odpušča in bo odpuščala svoje delavce. V večji meri kot kdaj koli poprej so domačini tega ozemlja prisiljeni, da iščejo svoje delovno mesto v nemškem in drugem tujem svetu.

Vse to je na liniji politike Steinerjeve „zmage v nemški noči“, ki jo je znova skoval sedanji deželni glavar Wagner ob strnjeni pomoči nemških nacionalistov, ki po iniciativi Heimatdiensta domujejo ne le v FPÖ in ÖVP, marveč čedalje bolj tudi v SPÖ. Skoval jo je po poti večajoče se gospodarsko-socialne negotovosti prebivalstva dvojezičnega ozemlja, ki smo ji priča zadnjih pet let.

Integrirati se le kot skupina!

Na prazniku Slovenske skupnosti občine Devin-Nabrežina (Italija) je spregovoril tudi osrednji tajnik NSKS Filip Warasch. V naslednjem objavljamo nekatere misli iz njegovega govora:

Prvi predlog sosveta bi se zato moral glasiti, da je treba razveljaviti do sedaj veljavni zakon o narodnih skupinah in izvršilne uredbe. — Koroški Slovenci pa smo tudi v točki sosvetov iskali kompromise, saj smo predlagali zveznemu kanclerju dr. Kreiskemu na zadnji seji kontaktnega komiteja dne 21. 2. 1977, naj nam z eno samo izjavo o konkretni pripravljenosti vlade za novelizacijo zakona omogoči sodelovanje v sosvetih. A tudi ta apel je bil zaman.

Danes se vsa manjšinska politika na Koroškem in v Avstriji ravna po tako imenovanem trostranskem sporazumu med SPÖ, ÖVP in FPÖ, ki je botroval tako preštevanju, kot zakonu o narodnih skupinah in uredbam ter ukinitvi določila, da morajo imeti ravnatelj dvojezičnih osnovnih šol izpit tudi iz slovenščine. S tem se je izpolnila manjšinska politika najbolj nacionalistične stranke na Koroškem, namreč FPÖ. Za jesen pa so napovedani med strankami še razgovori o šolskem vprašanju, ki ne obetajo nič dobrega; saj hočejo odpraviti obvezno dvojezično šolstvo in potisniti možnost učenja slovenščine v tistih 13 občin, kjer se danes sme uporabljati slovenščina v uradih.

Dragi rojaki! Tako je danes narodnostno stanje na Koroškem! Toda kljub temu koroški Slovenci nismo obupani, saj smo se v svojem prizadevanju oprijeli novih kvalitet boja za narodnostne pravice:

Že pri občinskih volitvah leta 1973 smo šli v volilni boj s parolo: „Zaupajmo v lastno moč!“ Želi smo uspeh. Na deželnozbornih volitvah 1975 sicer nismo dosegli mandata, v srcu naših ljudi pa se je kljub temu utrdila zavest, da smo na pravi poti. Nočem trditi, da sem proti integraciji v družbo države, kjer živimo. Pač pa se odločno izrečem proti integraciji posameznika. Taka integracija pomeni skoraj v vsakem primeru, če ne v prvi, potem pa v drugi generaciji, sigurno asimilacijo. Vsak zaveden pripadnik narodne skupnosti pa se mora boriti proti asimilaciji! Ne smemo je sami podpirati! Zato nam preostane le integracija v družbo kot skupina, ki ima lastne poglede na kulturno, gospodarsko, socialno in politično ustvarjalnost v državi. Prav ta model vključevanja in soodločanja pa terja od nas mnogo odgovornosti in prizadevanega dela. Nudi nam pa brez dvoma tudi edino realno možnost, da

Koroški Slovenci in sploh ljudje dvojezičnega ozemlja dežele ne živijo od fraz predstavnikov dežele in republike. Živijo od tega, kar lahko producirajo in kar na trgu lahko spravijo v denar. Doslej je na tem področju za silo še šlo. Kako pa bo v prihodnje?

Od petka minulega tedna je v veljavi odprava carin za blago, ki ga Avstrija uvaža iz dežel Evropske skupnosti. To blago pa je bilo že doslej cenejše od avstrijskega. Namesto, da bi Avstrija svoj uvoz zmanjšala in s tem odpravila naraščajočo pasivo v trgovinski bilanci, ga bo v prihodnje še zvečala. S tem je dokaj gotovo, da se bo povpraševanje za avstrijskim bla-

gom tudi na domačem tržišču še naprej krčilo. S tem pa pretil nevarnost, da bodo delovna mesta v prihodnje še manj zagotovljena kot so zadnja leta. Posebno še na dvojezičnem ozemlju.

Če gledamo stvari v tej luči in pod zornim kotom politike, ki smo ji zadnja leta priča na Koroškem, potem ne pridemo mimo očitka, da vodilnim na Dunaju in v Celovcu v resnici ne gre za ohranitev slovenske narodne skupnosti na Koroškem. Med zadevno optiko, ki jo poskušajo kazati v svetu in med stvarnostjo koroških Slovencev je velik prepad. S 1. julijem se ta prepad ni zmanjšal, marveč se je zvečal. (bl)

se v dobi 20. stoletja obdržimo kot neodvisna in samostojna narodna manjšina. Vam, rojakom iz dežele Furlanije-Juljske Benečije izrekam na tem mestu vse priznanje, da ste si znali priboriti samostojne svetovalce v mnogih telesih, od občinskih pa do deželnih.

V prepričanju, da mora biti naš nastop vsepovsod enoten in samostojen, smo si postavili koroški Slovenci svoj odnos do Jugoslavije kot države matičnega naroda, na nove temelje. S ponosom smem ugotoviti, da nas je matični narod priznal kot subjekt, torej kot nosilca lastnih prizadevanj in hotenj. Ob upoštevanju realnih prilik smo mi sami tisti, ki zahtevamo tak način posega, ki se nam zdi v konkretnem slučaju najbolj primeren. Kljub temu vidim tudi nedostatke: tako še vedno ni zagotovljen reden tok informacij do vseh tistih forumov, ki ob določenih potrebah odločajo ali soodločajo o pomoči narodnim manjšinam jugoslovanskih narodov v zamejstvu. Vidim nujno potrebo, da se tako v Ljubljani kot v Beogradu čimprej smotrno koncentrirajo tista mesta, ki so zadolžena za akcije in reakcije v manjšinskih vprašanjih.

Na podlagi ugotovitev, da trenutno znotraj Avstrije ni moč najti rešitve manjšinskega vprašanja, niti v nobeni politični strukturi Avstrije ni danes resne politične volje vsaj za delno zboljšanje razmer, smo koroški Slovenci slej ko prej prepričani, da bo potrebna tudi v primeru Koroške formalna internacionalizacija manjšinskega vprašanja. Konkretno mislim, da bi

morala o tej zadevi razpravljati generalna skupščina OZN. Južni Tirolci so internacionalizacijo izsilili z dinamitom. Koroški Slovenci pa nasilje odklanjamo, ker smo nasilje med nacifašizmom doživeli, ker smo se nasilju tudi uprli. Predvsem pa, ker vemo, da terja nasilje nešteto nedolžnih žrtev. Vsa ta izvajanja pa ne pomenijo, da se hočemo diktatu, nasilju, ki prihaja danes celo z vladne strani, brez upora vdati. Zaupamo in računamo namreč tudi v senzibilnost mednarodne demokratične javnosti, da pravočasno spozna, da se ponovno rojeva in poraja prav na Koroškem tisti mračnjaški totalitarni duh, ki je bil vojaško premagan že pred 32 leti. Tudi Hitlerjev fašizem in totalitarizem se je rodil v majhnih, temnih gostinskih sobah in v začetku niti ni imel dosti privrženec. Bil pa je nasilen. In tako rekoč čez noč je imel podjarmljeno vso Evropo. Prav to, za pojave fašizma tankočutno mednarodno javnost hočemo informirati, hočemo prepričati, da smo koroški Slovenci za nacionaliste in neonaciste na Koroškem le prva žrtev, tako rekoč namesto Židov, in da pretil še napad na splošne človekove svobščine, socialne pridobitve in sploh na demokracijo. To mora in more biti naš doprinos k internacionalizaciji našega vprašanja. Manjšinske pravice niso ločene, so človekove pravice, so torej del tretje košare helsinških sklepov! Zato upravičeno pričakujemo, da bo na beograjski konferenci govora tudi o nezaslišanih posilstvih etničnih manjšin v osrčju Evrope.

NSKS in ZSO pri veleposlaniku SFRJ

Veleposlanik SFRJ v Avstriji Novak Pribičević je v sredo, 29. junija 1977, na Dunaju sprejel predstavnike obeh osrednjih organizacij koroških Slovencev, to je Zveze slovenskih organizacij na Koroškem in Narodnega sveta koroških Slovencev, in ob tej priložnosti imel z njimi izčrpen razgovor o aktualnem položaju in o pravicah slovenske manjšine v Avstriji.

V razgovoru, v katerem so sodelovali oba predsednika in tajnika osrednjih organizacij dr. Grilc in dr. Zwitter ter Warasch in Wieser, so predstavniki slovenske manjšine veleposlanika Pribičevića izčrpo informirali o najnovjših ukrepih avstrijske zvezne vlade v zvezi z njeno manjšinsko politiko. Predstavniki slovenske manjšine so ob tej priložnosti naglasili, da ti ukrepi — izvajanje vladnih odredb o rabi slovenskega uradnega jezika in o postavitvi dvojezičnih topografskih označb 1. julija 1977 na podlagi tako imenovanega zakona

o narodnih skupinah — predstavljajo neposredno revizijo državne pogodbe in da so kot taki za slovensko manjšino povsem nesprejemljivi.

Jugoslovanski veleposlanik je ponovil znana stališča vlade SFRJ glede tega vprašanja ter naglasil, da se Jugoslavija nikdar ne bo sprijaznila z ukrepi avstrijske vlade, ki pomenijo revizijo državne pogodbe oziroma njenega 7. člena, in to tako glede njegove vsebine kot področja njegove veljavnosti. Zagotovil je, da si bo Jugoslavija nenehno in dosledno prizadevala, da republika Avstrija v celoti in brez odlašanja izpolni svoje mednarodne obveznosti po črki in duhu državne pogodbe. Prav tako pa je poudaril, da bo borba slovenske in hrvaške manjšine v Avstriji v tem smislu tudi v bodoče deležna nedvoumne in polne podpore vlade SFRJ ter vseh narodov in narodnosti Jugoslavije.

Jugoslavija k 1. juliju

Ob najnovjših ukrepih avstrijske vlade, ki se nanašajo na položaj in pravice slovenske in hrvaške narodnostne manjšine v Avstriji, izhajajočih iz 6., 7. in 9. člena državne pogodbe o ustanovitvi neodvisne in demokratične Avstrije iz 15. maja 1955, je zvezni izvršni svet SFRJ Jugoslavije objavil naslednjo izjavo:

„V prizadevanjih, da bi ustvarili kar se da ugodne možnosti za razvoj dobrega sosedskega sodelovanja z republiko Avstrijo, si je Socialistična federativna republika Jugoslavija vedno prizadevala, da se rešijo vsi problemi, ki bi lahko ovirali stabilne in dobre medsebojne odnose. Jugoslovanska vlada je glede tega v svojih notah, demaršah, predlogih in v izjavi 13. maja 1975 opozarjala avstrijsko vlado, da politika neizpolnjevanja določil državne pogodbe o pravicah in položaju slovenske in hrvaške narodnostne manjšine v Avstriji, pelje k reviziji te pogodbe in kvarno vpliva na celoten razvoj jugoslovansko-avstrijskih odnosov.“

Avstrijska vlada pa je z najnovjšimi odloki, ki jih je sprejela na podlagi zakona o narodnostnih skupinah z dne 1. julija 1976 — sprejetim torej 22 let po podpisu državne pogodbe — ponovno grobo kršila mednarodne obveznosti, ki jih je s to pogodbo prevzela do slovenske in hrvaške manjšine v Avstriji.

Jugoslovanska vlada želi opozoriti samo na nekatera dejstva: iz okvira uresničevanja državne pogodbe sta v celoti izpuščeni deželi Gradiščanska in Štajerska ter okoli dve tretjini Koroške; sprejeti ukrepi pripadnikov slovenske manjšine odrekajo ali ogrožajo celo nekatere pravice, ki so jih že imeli na podlagi obstoječih delnih in restriktivnih ukrepov, vendar tudi takšne skrčene pravice pogojujejo s številčnostjo pripadnikov manjšine. Še več, zakonitim predstavnikom manjšine celo poskušajo odvzeti njihovo lastnost političnega subjekta, strnjeno ozemlje, na katerem živi slovenska manjšina, pa razbijajo na več med seboj nepovezanih območij in ne izvajajo krajevne dvojezičnosti, ki jo določa državna pogodba (npr. napis na javnih poslopih in podobno).

Še posebno skrb zbuja dejstvo, da so bili omenjeni ukrepi sprejeti ne da bi upoštevali mnenje in soglasje manjšin, s čimer jim hočejo vsiliti rešitve, ki niso v njihovem interesu.

Glede na vse omenjeno vlada SFRJ ponovno poudarja, da avstrijska vlada z izvajanjem navedenih ukrepov, s katerimi namerava navidezno reševati manjšinsko vprašanje, enostransko revidira določila državne pogodbe, kar je v nasprotju s temeljnimi načeli mednarodnega prava kakor tudi z načelom sklepne listine KVSE o vestnem in poštenem izpolnjevanju mednarodnih obveznosti.

Kot ena od podpisnic državne pogodbe bo Jugoslavija še nadalje vztrajala, da republika Avstrija v celoti in brezpogojno izpolni obveznosti, ki jih ima po državni pogodbi do slovenske in hrvaške manjšine. Hkrati izjavlja, da bo tudi v prihodnje dajala popolno podporo upravičenim zahtevam manjšine.“

Italija: slovenščina tudi na zemljiški knjigi

Deženi zbor Furlanije-Juljske krajine je soglasno (poslanci MSI so bili odsotni) sprejel zakonski predlog, ki pomeni sicer majhen, vendar ne brezpomemben korak naprej k uveljavitvi slovenščine kot uradnega jezika v deželi, ki je terjal tri leta prizadevanj.

Predlog poslanca Slovenske skupnosti dr. Draga Štoke vnaša (Dalje na 3. strani)

MANJŠINA POSTAVLJENA V KOT:

„Sramotno ozkosrčne uredbe!“

V nadregionalnem dnevniku Salzburger Nachrichten je k prvemu juliju bil objavljen članek Gerharda Steiningerja, ki se ukvarja predvsem z nelepimi pojavi okoli nastanka zakona o narodnih skupnostih ter uredb, prikazuje pa tudi vlogo manjšine, ki je potisnjena ob zid. Članek objavljamo neskrajšano.

Na južnem Koroškem v teh urah pričenjajo z izvajanjem zakona, s katerim misli Avstrija po mnenju zakonodajalca izpolniti zadnje obveznosti iz državne pogodbe (manjšinske pravice). Zakon o narodnih skupnostih so skupno sklenile tri v parlamentu zastopane stranke, ga koroške filiale teh strank več ali manj podpirajo, dve važni strani ga pa odklanjajo: funkcionarji Slovencev, ki se, očitno ne docela neupravičeno, sklicujejo na narodno skupnost, in zastopniki Heimatdienst. In končno: Jugoslavija, ki nastopa kot podpisnik državne pogodbe kot zaščitna sila, je Slovencem zagotovila odločno podporo.

Ker ni treba, da je osporavan zakon nujno tudi slab zakon, je boljše zasledovati vprašanje, če bo ta zakon v stanju, da kljub temu pospešuje pripravno rešitev? Odgovor ne daje ravno poguma. Sprva: Zakon o narodnih skupnostih se načelno ne meni za osrednjo zahtevo vsake manjšinske politike po nadproporcionalnem pospeševanju manjšine. Avstrija je pripravljena zgolj za politiko „konzerviranja“. Drugič: O zakonu sumijo, da vsaj po duhu nasprotuje državni pogodbi in s tem ustavi. O tem bo odločalo ustavno sodišče, na katerega se bodo obrnili Slovenci. Tretjič: Uredbe k zakonu so sramotno restriktivne, ozkosrčne.

Treba pa je izhajati iz tega, da je sedaj sklenjena „rešitev“ dejansko meja tega, kar se da trenutno napraviti na Koroškem. To pa nikakor ni pohvala za politike, da obvladajo politiko kot „umetnost možnega“. Čisto nasprotno: Je trajen dokaz tega, da so odpovedli.

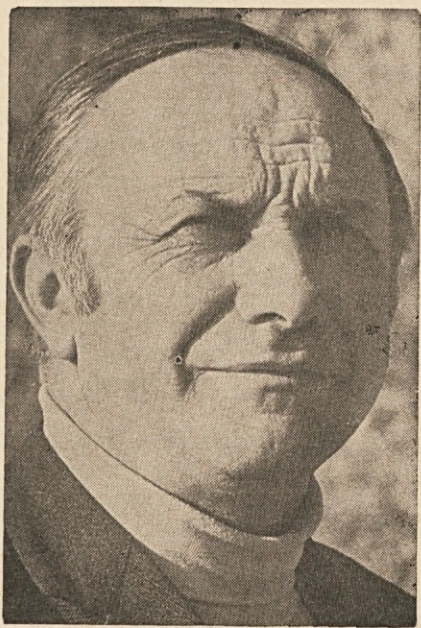
Očitek koroških politikov je v tem, da nikoli niso resno, previdno in potrpežljivo poskušali, da bi konsekventno, dosledno zmanjšali zgodovinsko nezaupanje, ki so ga v tem stoletju vsaj dvakrat zanetili. To velja predvsem za čas po gradnem pohodu na dvojezične table, ki ga je vnela narodna politika. Predvsem najmočnejša sila v deželi, SPÖ, je imela druge skrbi. Njen proces konsolidiranja je sicer uspel nepričakovano hitro, a izgubila je pri tem zaupanje manjšine, kar je nujno privedlo do tega, da so funkcionarji Slovencev tudi vedno močnejše prevzeli politično vodstvo narodne skupnosti.

Tako so si stali nasproti strankarski politiki, ki so bili zapleteni v notranje krče, ki so škilili na glasove volilcev in ki jih je gonil Heimatdienst, na drugi strani pa v političnem rokodelstvu popolnoma neizkušeni slovenski funkcionarji. In tako rezultat v resnici tudi izgleda. V kotu stoji manjšina. Nespretno nastopanje njenih voditeljev je privedlo do tega, da imajo pečat tistih, ki vedno le trmasto rečejo „ne“. Očitek, ki je v visoki meri neupravičen. Toda njenim funkcionarjem nikoli ni uspel dokaz za široko javnost, da so manjšino spomladi 1976 brutalno povozili, ko se je odgovorno in pripravljena za koncesije pogajala za pošteno, fair rešitev. Večina je razbila pogovore, ker je za vsako ceno hotela imeti ugotavljanje manjšine, ki se je itak ponesrečilo.

To, kar imamo sedaj, ni rešitev, četudi bo par tabel sedaj stalo. Gremo naproti dobi — upajmo le verbalnih — nemirov. Diplomatska ofenziva Jugoslavije ne bo igrala najmanjše vloge in bo kon-

Kmetje so manjšina - kakor Slovenci!

Slovenski poslanec v Kmetijski zbornici Ignac Domej, je v ponedeljek na občnem zboru Kmečke zbornice rekel, da so kmetje v de-

Ignac Domej, pd. Zgonc.

želi manjšina, prav tako kot Slovenci. Skliceval se je predvsem na zakon, katerega je sklenila zvezna vlada o kmetih, brez da bi vprašali prizadete — kmete. V svojem govoru se je Domej predvsem zavzemal za boljše sodelovanje med občnim zborom in ostalimi zastopniki, kar je precej težavno. Vsi kmetje sedijo v istem čolnu in ni na mestu katerokoli polemiziranje. Misli je na diskrepanco med zborniški svētiki socialistov in zastopniki ÖVP in predsednikom Deutschmannom. Domejevo mnenje je bilo, kot sploh mnenje vseh, da dobijo kmetje za svoje delo premajhno plačilo.

Najvažnejša tema na tem občnem zboru je bilo mleko. V Avstriji producirajo preveč mleka. Medtem ko konzum piva in drugih pijač narašča, pojema konzum kmečkih izdelkov čedalje bolj. ÖVP trdi, da dela Avstriji težave državna pogodba, ker se Avstrija ne sme povezati ali pristopiti EG. Zato se bo treba čedalje bolj orientirati na

domačem trgu in tako poskušati poboljšati položaj kmetov. Treba bi bilo izvažati mleko „naskrivaj“, in to tako, da se izvozi več govejega mesa in se s tem avtomatično reši problem prevelike produkcije mleka, ker bi se znižal obstoj goveda. Zvezna vlada bi morala npr. podpirati akcije na vseh šolah Avstrije in z podporami kmetijstva zagotoviti delovna mesta kot tudi že podpira industrijo in obrt. S tem bi se tudi izboljšal položaj majhnih kmetov, kateri predstavljajo večino kmetov.

ÖVP je enkrat več pokazala svojo nedoslednost: Čeprav ima sama izkušnje kot manjšina (v deželni manjšini kmetov) in je kot taka že večkrat doživela, kako so jo povozili socialisti, ne da bi se zmenili za njeno mnenje: ko gre za slovensko manjšino, pozabi hitro na izkušnje, ki jih ima z nedemokracijskim postopanjem socialistov, ter skupno z SPÖ igra močnega in povozil slovensko manjšino.

KDZ: mnogo nalog čaka organizacijo!

Kakor smo že poročali v prejšnji številki našega lista, je srednješolska veja Koroške dijaške zveze izvolila novo vodstvo. Z novim predsednikom Jurijem Perčem smo imeli naslednji pogovor:

NT: Kako vidiš trenutni položaj in vlogo KDZ na eni strani na narodno-političnem področju in na drugi strani kot dijaško zastopstvo?

Perč: Razlikovati je treba med vlogo in položajem KDZ kot take in srednješolsko vejo.

Položaj srednješolske veje se je v zadnjem letu zelo ojačil; ne samo kar se tiče članstva, temveč tudi narodno-politične aktivnosti. Da je tudi srednješolska veja postala merodajen faktor v narodnostni politiki, kaže stavka na gimnaziji (24. maja t. l.), na katero je pozvala srednješolska veja dijake zaradi nameranih procesov proti aktivistom, ki se borijo za uresničitev člena sedem državne pogodbe.

Srednješolska veja kot dijaško zastopstvo, pa bo morala gotovo v prihodnje na tem področju še povišati svojo aktivnost. Predvsem pa na izobraževalnem sektorju dijakov.

NT: Kateri so kratkoročni, kateri srednje- in kateri daljnoročni cilji dela novega odbora?

Perč: Kratkoročni cilji naj bi bili v tem, da bi zaključili program tega leta. Tako naj bi informirali turiste o položaju koroških Slovencev v okviru akcij z majcami (KOROŠKI SLOVENCİ TUJCI V DOMOVINI).

Naš kratkotrajni cilj pa sta tudi

traproduktivna za manjšino. Kajti Beograd bo manj postavil manjšinskopolitične argumente v ospredje, ampak dozdevno neonacistične tendence v Avstriji. S tem si pričakuje več podpore z vzhoda, ker tam o manjšinah zaradi lastnega masla na glavi ne čujejo radi preveč, za drugo temo pa imajo odprta ušesa.

Tisti, ki bodo trpeli v teh nesmielnih polemikah, bodo Slovenci. So ljudje, ki upajo, da bi ugovor ustavnega sodišča napravil potrebno novo politično diskusijo, ki bi jo vodili z več pametjo in toleranco. Toda le malo upanja je, da se bodo odgovorni prihodnjič zadržali bolj pametno. Ne, Avstrija bo tudi v naprej morala živeti s tem konfliktom. Prazno je upati, da se bo problem sčasoma sam od sebe iztekel. Prepripi med narodnimi skupnostmi se obnavljajo z dneva v dan. Treba se je le ozreti po zgodovini in sedanjosti.

dva seminarja, in sicer eden za lutkarje in drugi za mladinski gledališki oder.

Kot srednjeročni cilj smo si stavili nadaljevanje konceptov šolanja za retoriko in njih organizacijo kot doslej. Na novo pa bomo uvedli šolanja za zastopnike razredov in dijake nasploh o avstrijskem šolskem sistemu, o zakonih, o možnostih aktivnega vključevanja v dogajanja na šoli ter sodelovanje z

drugimi šolskimi mladinskimi organizacijami. Nujno pa bo potrebno več izobraževalnih predavanj.

Se bolj bomo širili kontakte z

matičnim narodom in z nemškimi organizacijami oziroma skupinami.

Daljnoročni cilji pa bodo v tem, da bomo ojačili in šolali srednješolsko vejo KDZ do take stopnje, da bodo člani v stanu posredovati svoje znanje slovenski mladini na podeželju in ji s tem pomagati do večje samozavesti in samostojnosti kot koroških Slovencev. Skušali bomo pomagati že obstoječim društvom oziroma mladinskim skupinam na podeželju, da bodo tiste, organizacije oziroma skupine, ki so že zamrle, spet zaživele. Predvsem pa se bomo vključili aktivno v tistih občinah, ki so najbolj ogrožene.

NT: Kako se razvija klub KDZ?

Perč: Klub KDZ se je proti pričakovanju dobro razvil in upam, da se bo razvijal še naprej tako.

NT: Kako gledaš na sodelovanje mladinskih organizacij in akcijsko enotnost?

Perč: V našem smislu bi bilo najbolje, da bi vsaj mladina bila enotna. To so zastopniki celotne KDZ pri razgovoru z zvezo slovenske mladine tudi jasno izpovedali, vendar njih predlog na žalost ni bil sprejet, ker KDZ zastopa stališče, da bi morala temeljiti taka koordinacija na pariteti že obstoječih mladinskih organizacij. Koroška dijaška zveza je bila že vedno in bo tudi v nadaljnjem za akcijsko enotnost, da konkretiziram, ne z besedami, temveč v dejanjih.

NA KOROŠKEM NAJ BI USTANOVILI DRUŽBO ZA KABELSKO TV:

Namenoma „pozabili“ na Slovence?

Deželni glavar Leopold Wagner je te dni razposlal pismo enajst koroškim časopisom, reklamnim agenturam in podobnim, v katerem jih vpraša, če bi kazali zanimanje za ustanovitev deželne družbe, ki naj bi študirala možnost uporabe novih tehnologij za elektronska masovna občila (kabelski in kasetni TV).

Kot rečeno, enajst pisem je razposlal Wagner. Toda med njimi ni bil noben slovenski časopis, ki bi bil deležen Wagnerjeve informacije, akoravno je uradna Landeszeitung v obeh jezikih naštevata, koliko časopisov imajo Slovenci.

So hoteli namenoma izključiti koroške Slovence pri soodločanju v tako važnem in že za bližnjo bodočnost tako usodnem vprašanju?

Slučajno so tudi Slovenci izvedeli za Wagnerjevo pismo. Predsednik Narodnega sveta koroških Slovencev dr. Matevž Grilc je ta-

koj naslovil v imenu izdajatelja Našega tednika pismo na urad koroške deželne vlade. V pismu dvornemu svētniku Lobenweinu, ki je pristojen za ta vprašanja, je rečeno, da kažejo koroški Slovenci veliko zanimanje, da bi sodelovali v taki družbi. Kajti manjšina, kateri onemogočajo sodelovanje in soustvarjanje pri napredku, je obsojena na smrt. Če deželna vlada oziroma deželni glavar nista namenoma izpustila koroških Slovencev, predlaga predsednik NSKS, da bi v krog interesentov študijske družbe vključili tudi glasili obeh osrednjih organizacij, Naš tednik in Slovenski vestnik ter novoustanovljeni Slovenski informacijski center (SIC). Kot je bilo slišati, naj bi študijska družba dobila pravno obliko družbe z omejenim jamstvom. Doslej Koroška ni imela lastne družbe, ampak se je ozirala le na dunajsko študijsko družbo, ki naj bi zastopala njene interese.

Ob robu povedano:

„Običajni občevalni jezik“

Selskemu županu Antonu Hriberniku mora biti pa že zelo sitno, da govorijo Selani isti jezik, ki je njegova, županova materinščina. No, to morda niti ne bi bilo tako neprijetno, če ta materinščina ne bi bila slovenščina.

Sele so dobile kot prve spet dvojezični napis. Zadnji četrtek zvečer je bilo mogoče poslušati izvajanje samega selskega župana v avstrijski televiziji (naslednje jutro pa v celovškem radiu). Hribernik se je ogibal po vseh ovinkih besede „slovenski, slovenščina“. Govoril je samo o „hier übliche Umgangssprache“ (tu običajni občevalni jezik). Tudi druga njegova izvajanja nikakor niso dala slutiti, da bi bil on župan občine, kjer je slovenščina materinski jezik skoraj vsem. Malo sitno mu je verjetno že bilo vse to, sicer bi tudi rekel, kak jezik govorijo Selani. Sicer pa je Hribernikovo postopanje samo dokaz več, kako oblasti diskriminirajo Slovence in slovenščino in kako hočejo izbrisati oboje. In to celo v Selah, ki so dale toliko krvavih žrtev za osvoboditev Slovencev in tudi Avstrije izpod nacizma. Ali se Hribernik tega ne zaveda ali pa se noče zavedati?

K novim uredbam

Če bi priznali, da so določila zakona o narodnih skupnostih, ki so postala veljavna s 1. julijem, popolna izpolnitev državne pogodbe, bi to pomenilo, da bi obrnili manjšinska zaščitna določila državne pogodbe v nasprotje.

To je izjavil predsednik Narodnega sveta koroških Slovencev dr. Matevž Grilc, ko so začele veljati uredbe k zakonu o narodnih skupnostih. Namen člena 7 je, da se pirpadnikom manjšine in njihovim jezikom dajo zaščitne in posebne pravice. Nobena stran ni osporavala, da člen 7 doslej ni bil izpolnjen. Če sedaj celo uradna Landeszeitung priznava, da so npr. na področju uradnega jezika v primerjavi z dosedanjo ureditvijo zmanjšali število tistih občin, v katerih naj bi slovenščina bila pripuščena kot dodatni uradni jezik k nemščini, na drugi strani pa deželni glavar izjavlja, da pomenijo uredbe popolno izpolnitev člena 7, potem to pomeni zavijanje dejstev in vlačenje prebivalstva za nos.

Slovenskemu prebivalstvu, ki je s tem porinjeno v kot, preostane le apel na avstrijski in mednarodni tisk in javnost, da ostanejo budni, da kritično zasledujejo pomirljive izjave nacionalnih koroških deželnih politikov — v interesu demokracije, svobode in miru v deželi. Napačen sklep je, če kdo misli, da se bo problem rešil sam od sebe sedaj, ko so manjšino z zakonom povozili, in da jo bodo prisilili s tem k molku.

Zastopstvo slovenske narodne skupnosti na Koroškem pa bo znotraj države kakor tudi mednarodno osporavalo zakon o narodnih skupnostih z vsemi demokratičnimi sredstvi.

Italija: slovenščina tudi ...

(Nadaljevanje z 2. strani)

spremembo v dosedanja določila o pravnem in materialnem položaju uslužbencev dežele, usposobljenih za vodenje zemljiških knjig.

Zakonski predlog v svojem edinem členu določa, da je poleg drugih zahtev za „tajnike s specializacijo vodje zemljiške knjige mogoče zahtevati, kot fakultativen preskus, izpit iz slovenščine ali nemščine“.

Poleg dejstva, da je s tem storjen korak naprej k uveljavljanju slovenskega jezika v deželni upravi, je zakonski predlog prvi, ki posega na območje sodne uprave, kamor spadajo tudi zemljiške knjige.

Nova maša v Št. Petru na Vašinjah

Nepozabno prirčen praznik je doživela fara Št. Peter na Vašinjah zadnje nedelje, ko je obhajala primicijo Jožefa Vu-Kim-Chinha, Vietnamca, ki ga je fara podpirala skozi 7 let bogoslovnega študija v Innsbrucku: farani so doživeli, kako majhen pravzaprav je svet, kako blizu so sosedje, ki so jih smatrali zdaleč za gorami, kontinenti in morji: nove maše so se udeležili

Pavla, da so vsi udje živega Kristusa in dolžni sodelovati pri rasti in širjenju Kristusovega telesa. Opozoril je na nalogo koncila, da so vsi sinovi Cerkve odgovorni za ves svet in naj v sebi gojijo duh prave vesoljnosti. Bolj važna kot restavracija zidov farnih cerkvá je čut odgovornosti za druge, prizadevanje za zveličanje vseh. Ob koncu je zaželel prijatelju novomašniku

skorajšnje vrnitev v domovino, kjer naj bi oznanjal evangelij svojemu ljudstvu.

Tudi novomašnik je nato molil slovensko ob asistenci koncelebrantov. Po maši je delil primiciant novomašniški blagoslov.

Ves novomašniški obred je olepšal z ubranim petjem cerkveni pevski zbor pod vodstvom Antona Mucharja v obeh jezikih. Marsikateri udeleženec primicije je začudeno spraševal, kako more obstajati v razmeroma majhni fari tako kvaliteten cerkveni pevski zbor.

Šentpeterska fara svojega primicianta, ki ga je podpirala, ni videla prvič. Jožef Chinh je večkrat obiskal svoje tihe podpornike, večkrat pa je bil tudi gost Doma prosvete v Tinjah in ga z rektorjem Kopeinogom veže prirčno prijateljstvo. Popoldanska slovesnost na dnevu posvečenja, 29. junija, je bila zaradi tega v Tinjah. Tudi tam je bil sprejem nadvse prirčen: vietnamski zbor in tinjski šolarski ter slovenski zbor sta ga pozdravila, tudi deklamacije so bile dvojezične.

Ob koncu bodi omenjeno, da so fare na dvojezičnem ozemlju Koroške v okviru misijonske akcije podprle doslej že 290 bogoslovcev iz misijonskih dežel.

Nova maša na prostem, na griču nad cerkvijo.

poleg domačinov obeh narodnosti Japonci, Koreanci, Indijci, Amerikanci, Afrikanci, Belgijci, Nemci in drugi.

Vsa fara se je nakitila v svečanost in se pripravila slavju primerno, ko je v soboto zvečer sprejela novomašnika pred farno cerkvijo. Sedem transparentov v treh jezikih — vietnamskem, slovenskem in nemškem — je pozdravilo Jožefa Chinha, deklamacije so bile v obeh deželnih jezikih, prav tako pevske točke. Lepšega prikaza vesoljnosti Cerkve si težko moremo predstavljati.

„Oj hišica očetova“, je bila otožno poslovilna pesem v nedeljo zjutraj od farovža, ki je simbolično nadomestil primiciantovo domačo hišo. In res je bila ta točka — kljub vsej prisrčnosti, katere je bil novomašnik deležen — edina kapljica pelina v čaši veselja, kajti nobeden od sorodnikov slavljence ni bil navzoč; Jožef Chinh niti svojih staršev ni mogel obvestiti, da praznuje primicijo...

Višek je bila seveda nova maša na griču nad šentpetersko cerkvijo, kjer je na razgledni točki bil postavljen oltar. Obred je bil trojezičen: vietnamski, slovenski, nemški. Prav tako je pridigar Jože Kopeinog, sam iz Št. Petra, imel trojezično pridigo. Opomnil je na nauk Sv.

Selskemu župniku za visoki življenjski jubilej

Pri Mariji Pomočnici se hočemo zahvaliti Vsemogočnemu za vse milosti, ki jih je delil selskim faranom dolga leta naš blagi gospod župnik Alojzij.

Hvala Vam za vse! Hvala za ure, ki ste jih ob trepetu večne lučke prečuli v molitvi pred Najsvetejšim in nas priporočali v božje varstvo. Morda je opletala trnjeva krona Vaše duhovniško srce, ko ste Mu tožili našo nevaležnost. Bog Vam plačaj vse rožne vence, ki jih dan za dnem zmolite za nas. Kje je fara, ki se lahko ponaša z duhovnikom, ki je krstil tri generacije. Kako lepo, prirčno in domače ste učili naše najmlajše, ko so se pripravljali na prvo sveto obhajilo. Koliko ur ste predsedeli v spovednici? Neštetokrat se je dvignila roka, ko ste rekli »ego te absolvo«. V zlato posodo naj bodo šteti Vaši koraki, ko ste ob vsakem vremenu, ponoči, nesli sveto potnico umirajočim faranom in to nekdaj po tako slabo izpeljanih strmih gorskih poteh. Kolikokrat ste peli »Miserere«, ko ste spremljali na stotine umrlih na zadnji

poti in blagoslovili njih polsednje počivališče.

Doživeli pa ste v Selah tudi bridke ure. Kako neotlažljivo ste jokali, pred skoraj štiridesetimi leti v šoli, ko ste prišli v naš razred. Umakniti se je moral križ na steni, da je na istem mestu zagospodovala Hitlerjeva slika. Vlačili so Vas po gestapovskih ječah. Vrnili ste se! Kako veseli smo bili, ko je bilo vojne konec. Ko ste se vračali v Sele, takrat se je oglasil edini zvon, ki mu je prizanesla vojna vihva in naznanil po fari prevesele vest, da se je vrnil pastir med svojo čredo. Še enkrat Vam iskrena hvala za vse.

Nekoč pa, ko se bo nagnil Vaš dan, ko bo Gospodar življenja poklical po plačilo svojega zvestega hlapca, takrat naj Vas spremljajo pred božji prestol vsa Vaša dobra dela, ki ste jih storili tekom dolgih let v prid selski fari. Vaša plemenita duša pa naj zažari v nebeški slavi.

Da bi nas spoštovani g. župnik mogel obhajati med nami še svojo stoletnico v zdravju in dušnopastirskem veselju, so želje hvaležnih faranov na Kotu.

LIPICA

(Trčenje dveh avtomobilov)

Na strmem odseku Radiške ceste v Lipici, v žrelski občini, je verjetno zaradi prevelike brzine začelo zanašati avtomobil 23-letnega natakara Josefa Harricha iz Celovca, tako da je trčil v nasproti vozeči avtomobil 54-letnega Franca Grafa, prav tako iz Celovca. Harrichov avtomobil se je nato prevrnil po strmem pobočju. Pri tem sta bili težko ranjeni šolarji Gabrijele Maier (16 let) in Gabrijele Sarny (16 let) iz Labota. Oba vozača in drugi trije sopotniki so ostali nepoškodovani, medtem ko je Grafova žena, Bernardka zadobila le živčni šok.

ZGORNJE DOBJE (Kraja)

Neznani storilci so ukradli v času med 29. 6. in 2. 7. 1977, potem ko so se priplazili v gostišče Alojza Mozerja v Zgornjem Dobju, občina Bekštanj, nemškemu gostu Hansu Joachimu Dischu nakit v vrednosti 32.000 šilingov.

† MIRKO HAJNŽIČ

Iz Rebrce smo prejeli žalostno vest, da je v sredo, 6. julija 1977, v starosti 72 let, po krajši bolezni umrl izredni kulturni delavec Mirko Hajnžič.

Pogreb blagega pokojnega Mirka Hajnžiča bo v soboto, 9. julija t. l., ob 11. uri dopoldne na Rebrci.

ŽIHPOLJE

(Romanje k Mariji Bistrici)

Z veseljem smo se odzvali oznanilu v Našem tedniku, ki je vabil na romarsko potovanje k Mariji Bistrici in v Zagreb v Jugoslaviji. Žihpolčanom so se kmalu pridružile Selanke, znane kot dobre pevke. Dejali smo, zdaj bo pa šlo, še malo moških bi potrebovali, da bi basirali.

Angelovo češčenje je bila naša prva pesem. Bilo je v tistem času še zgodaj zjutraj, ko smo se odpravljali na pot. Med potjo smo molili rožni venec za srečen prihod na cilj. Na vožnji nas je pekli huda vročina, ko smo prišli v Zagreb. Na vožnji smo videli lepe cerkve, prostrana polja, lepe vinograde, kjer morajo tamkajšnji ljudje trdo delati, kajti polja in vasi ležijo tudi v visokih hribih.

Na žalost nas je morila huda žega, a ni bilo časa, da bi si privoščili kapljico tistega žlahtnega vinca. Le od daleč smo gledali vinske brajde, ki bodo čez par mesecev obrodile rujno vince. Zato pozivamo našega g. voditelja, da bi nas v tistem času povabil na kakšno tako romanje, ko bo trgatev, da se nam ne bodo zastoj sline cedile po tisti žlahtni kapljici.

Vsem romarjem pa po tej poti želimo lepe pozdrave in kmalu na veselo svidenje

zadovoljen romar.

ŽRELEC

(Čelno trčenje)

19-letni študent Artur Fitzhum iz Celovca se je peljal 1. julija 1977 okoli 16. ure s svojim mopedom iz Podkrnosa v Žrelec. Na poti je imel težave s pretikom, zavozil na levi kraj ceste in se zaletel v avtomobil, ki ga je vozil 40-letni Jožef Mikusch iz Celovca. Fitzhum je padel na cesto in se lažje poškodoval. Rešilni voz ga je prepeljal v celovško bolnišnico.

Mirko Messner, sin Janka Messnerja, profesorja na Slovenski gimnaziji v Celovcu, je promoviral za doktorja filozofije 5. julija 1977 na dunajski univerzi.

Njegova 300 strani obsegajoča disertacija obravnava vprašanja kmetstva v Prežihovi literaturi s kritičnim pretresom sodobnih slovenskih razprav o tem pisatelju.

OBIŠČITE GALERIJO WERNERJA BERGA V PLIBERKU!

CAMPING „ROŽ“ — WERNIG V KOČUHI PRI ŠMARJETI V ROŽU

Camping „Rož“ — Wernig v Kočuhi pri Šmarjeti v Rožu prireja od 6. do 14. julija 1977

KULTURNE PRIREDITVE Z ZABAVO V ŠOTORU

- 8. julija, ob 20. uri: VEČER ZABAVNE GLASBE. Nastopajo: Ansambel Bellamies, Magda Koren in Uši Kelih.
  - 9. julija, ob 20. uri: FOLKLORNI VEČER. Nastopa: Folklorna skupina KPD „Planina“ iz Sel, nato gastronomski večer s klasično glasbo na ploščah.
  - 10. julija, ob 10. uri: DOPOLDANSKI KONCERT. Nastopa: „Stahlklang“ iz Borovelj.
  - 12. julija, ob 20. uri: KOROŠKI VEČER. Nastopajo: Trio „Korotan“ s pevci iz Št. Vida v Podjuni, vodi Hanzl Kežar, ter skioptično predavanje ravnatelja Ericha Stenutza o Koroški.
  - 14. julija, ob 20. uri: PEVSKI KONCERT. Nastopa: Šmarješki kvintet.
- K številni udeležbi na te prireditve vabi
DRUŽINA WERNIG — CAMPING „ROŽ“

PRIREDTVÉ

SPD „Zarja“ vabi na POLETNO NOČ

9. julija, ob 20. uri, pri občinskem kopališču (Bad-Espresso). Igra: „Kvintet izpod Karavank“

KOROŠKI VEČER

Prireditelj: SPD „Danica“ v Št. Vidu v Podjuni
Kraj: pri Uranku/Wutte na Veselah
Čas: petek, 8. 7. 1977, ob 20.30
Sodelujejo: Folklorna skupina SPD „Zarja“ iz Železne Kaple Mešani pevski zbor SPD „Danica“ in instrumentalni ansambel „The Spiders“ iz Železne Kaple.

Molitveni shod

za duhovniške in redovniške poklice

v sredo, 13. julija 1977
v Št. Lenartu pri Sedmih studencih

Spored:

ob 18.30 rožni venec in spovedna priložnost,
ob 19.00 slovesno somaševanje z novomašnikom g. Francem Valentiničem, pridiguje: kan. Filip Millonig, nato pete Marijine litanije in novomašni blagoslov.

Verniki iz Zile in zgornjega Roža, predvsem tudi mladina, prirčno vabljeni!

DOM V TINJAH

Sobota, 9. julija 1977

ROMANJE NA VIŠARJE za okraj Velikovec

Cena: Vožnja in vzpenjača: 150.— šilingov

Dom v Tinjah prireja skupno z bogoslovci in drugimi izobraženci

POLETNI TEČAJ

Prof. dr. France Rode, Ljubljana: „Štiri obdobja modernega ateizma“
„Vzroki sodobnega ateizma“
Prof. dr. France Križnik, München: „Stiska v marksističnem pristopu k človeku“
„Kristjan na razpotjih dejanja in zgodovine“
Čas: od četrta, 21. 7. 1977, ob 9. uri, do petka, 23. 7. 1977, ob 17. uri.

7. 7. 77 sta postala starša Miša in Filip Warasch. Kot je izjavil v prvem stališču vidno srečni oče, odgovarja teža novorojenke-hčerke O-normi (3,30 kg). Hčerko bodo krstili na ime Nataša. Čestitamo!

Pevski zbor Gallus na Bistrici na Zilji

V nedeljo, dne 3. julija 1977, je gostoval mešani pevski zbor Petelin-Gallus iz Celovca na Bistrici na Zilji. Ob tej priliki so se zbrali naši ziljski rojaki od Šmohorja pa tja do Beljaka, da bi prisluhnili domači pesmi. Dvorana je bila nabito polna. Občinstvo, žejno slovenske besede, je navdušeno sledilo pestremu programu. Jože Adamič, ki je posrečeno povezoval program, je uvodoma pozdravil dekana Walcherja, začasnega upravitelja bistriške fare in vrsto drugih kot častne goste.

V prvem delu nam je zapel pevski zbor nekaj narodnih pesmi. V drugem delu smo pričakovali, da nam bodo med drugim zapeli tudi pesem: „Tam, kjer teče bistra Zila“, ki jo je napisal naš rojak, Bistrčan Kattnig. Vendar te pesmi zaradi nepopolnosti zbora (skoraj tretjina je manjkala) niso mogli zapeti. Opazili smo tudi, da se ni udeležil noben zastopnik obeh osrednjih organizacij tega koncerta. Kaj takega naj bi se v bodočnosti ne

zgodilo več. Po koncertu so se slišali glasovi med ljudstvom, da bi bilo pač lepo, če bi nas na Zilji večkrat obiskali slovenski pevski zbori. Upamo, da bodo tej želji v bodoče ugodili.

Koncert je organizirala Kršćanska kulturna zveza, ki ji velja prav prirčna zahvala. Zahvala velja tudi dirigentu Jožku Kovačiču. Vemo, da se bomo lahko srečali pri naslednjem koncertu s polnoštevili zborom.

Ziljan

VRBA

V Vrbi so tatovi vdrli v stanovanjske stavarde Rene Schwaizmayer in ji iz miznega predala ukradli 500 DM in 30.000 lir. Verjetno isti storilci so vdrli v hišo elektrotehnikarja Johanna Tomazeya, premetali vse križem kražem in pri tem napravili škode za 2000 šil. Zanimivo pa je, da tatovi niso nič ukradli.

Ob sobi povedano:

VIŠEK NEOKUSNOSTI!

V noči na petek 1. julija je postal Jožef Hudrap, delavec iz Podloga pri Žvabeku žrtev zločina. Osumljen je 17-letni Ernst Tomasch iz Podloga. Hudrap ga je dobro poznal.

In kaj je napravil časnikar Gottfried Jakl v Kleine Zeitung (sobota, 2. julija) iz te žalostne dogodivščine, ki je zahtevala eno človeško življenje in ki utegne imeti za Tomascha še hujše posledice, saj je še v isti noči v Sinči vasi ranil s svojim nožem na roki nekega K.?

„Sterbender am Straßenrand röhete letzte Worte in windischem Dialekt“ (Umirajoči na cestnem robu je grgral zadnje besede v vindiškem narečju) se glasi gnusni naslov njegovega poročila, ki se bere kot kaka ne preveč posrečena grozljivka. Včasih moraš zares resno premisliti, kdo da je zdaj mrtev in kdo še živi. (Morda se je Jakl priporočil s tem kakšni televizijski družbi kot avtor kar se da zapletenih kriminalk, po možnosti v nadaljevanjih in z nagradnim natečajem pri ugibanjih, kdo da je zdaj res storilec!) Kot rečeno, včasih se človeku res zazdi, kot da Jakl nemiško ne zna, kar bi se reklo v njegovi nemščini, „er ist dem Deutschen nicht mächtig“ (pravilno bi se glasilo „des Deutschen“). Naj se nihče ne zgraža preveč, mi smo samo nekoliko spremenili originalni Jaklov citat iz KZ.

Tam namreč Jakl piše, da bi bila vsa stvar morda bolj jasna, če bi tisti avtomobilist, ki je videl ležati Hudrapa smrtno ranjenega ob cesti, razumel „vindiš“ (wäre er dem Windischen mächtig gewesen). Kot piše Jakl, je dal Hudrap od sebe nekaj besed v „vindiščini“. (Hudrap... stieß abgehakt ein paar Worte auf Windisch heraus.)

Jakl se ni odlikoval le kot odličen pisec takih poročil, povzpel se je v sam vrh jezikoslovstva. Na novo je namreč odkril tako „vindiščino“ kot tudi njena narečja, čeprav, kot vemo, tudi on ni „dem Windischen mächtig“. Toda iz preteklosti vemo že za nekaj primerov, da so razni ljudje napisali odlične učbenike in slovnice nekaterih jezikov, čeprav jih sami niso znali govoriti.

Preostane samo še vprašanje, če bi se bila stvar iztekla drugače, če bi bil nesrečni Hudrap spregovoril zadnje besede v nemščini ali kakem njenih narečjih...

BISTRICA V ROŽU

(Trčenje mopeda in avtomobila)

2. julija, okoli 10. ure, sta se na nepreglednem ovinku na Bekštanjski cesti v Mlinčah zaletela moped 17-letnega natakarskega vajenca Güntherja Koreimanna iz Bistrice v Rožu in 21-letna študentka Elizabeta Millonig iz Spodnjih Tehanč, občina Bekštanj, s svojim avtomobilom. Teško ranjenega Koreimanna so prepeljali v beljaško bolnišnico.

VEZENICE (ŠTEBEN/ZILJA)

(Tatovi na delu)

Verjetno v večernih urah 30. junija so neznani tatovi vdrli v Vezenci, občina Šteben na Zilji, v nenaseljeno hišo Filipa Blümla in mu ukradli staro kmečko skrinjo, v kateri so bili leseni križ, dvanajst porcelanskih skodelic in volnena odeja. Vrednost ukradenih predmetov ni znana.

GORIČE

(Zavozil s ceste)

V Goričah v boroveljski občini, je 52-letni turist Louwe Feenstra iz Utrechta na Nizozemskem iz neznanega vzroka zapeljal z Rožanske ceste. Pri tem se je težje poškodoval njegov 13-letni sin Onno. Sedaj se zdravi v celovški deželni bolnišnici.

Duhovna zapuščina † Kariclnovega očeta

Ponovno naletiš na ljudi, ki ob smrti ne zapustijo drugega kot peščico minljivega zemeljskega premoženja, razen tega pa nobene vrednote, ki bi preživele potomce spominjala na rajnega ter jih opominjala, čemu je pokojni živel.

Pri Kariclnovem očetu, ki smo ga 10. maja t. l. položili na šentlipškem pokopališču k večnemu počitku, ni bilo tako! Ta mož, dasi je stal z obema nogama v današnjem svetu, je znal razlikovati med važnim in nevažnim, med minljivim in neminljivim, med posvetnim in duhovnim. Kot takšen ne zapuščala samo svojcem, marveč nam vsem nadvse bogato duhovno zapuščino.

Te tukaj napisane vrstice niso mišljene kot nekakšno zakasnelo slovo od pokojnika, marveč naj se tolmačijo kot nekak duhovni spomenik, ob katerem se bodo orientirali ne samo otroci in vnuki, marveč mi vsi, ki smo z rajnim skupaj ramo ob rami stopali skozi življenje.

Polena, v kateri je Kariclnov oče preživel, razen vojne dobe vse svoje življenje, je idila zase: Košček revne skope zemlje, obdane z zelenimi hribi in temnimi gozdovi. Na enem teh obrobnih strmih gričev stoji cerkva Sv. Andreja, ki kot bivša trdnjava proti Turkom bdi nad ozko, lično dolinico. Lep je ta kraj in šele tuji so v zadnjem času morali odkriti njegovo lepoto.

Ta košček naše prelepe slovenske zemlje je kot ožja domovina sooblikoval značaj in duhovno podobo Kariclnovega očeta. Tu je rasel ob svoji blagi materi — oče je ob začetku prve svetovne vojne padel — ter dozoreval v vernega moža in vnetega rodoljuba. Tu ob vznožju hriba Sv. Andreja je v molitvi in delu dojemal smisel življenja ter odkrival v sebi večnost in v večnosti samega sebe.

Spoznaval je v svojem trdem de-

lu na polju in v gozdu, kako je človek v vsem vsakdanjem dogajanju brezpogojno in nerazdružljivo povezan z Bogom in kako potem te povezave nosi tudi sam v sebi pečat večne božje ljubezni.

Kariclnov oče je ljubil domačo zemljo, njeno govorico, njen vonj ter je celo življenje ostal zvest zapuščini svojih očetov. To zapuščino, dasi v očeh nekaterih mladih danes nima zadostne veljave, je visoko cenil ter jo zapuščala kot svojo oporoko svojim potomcem.

„Dvigajte in odkrivajte ta dragoceni zaklad, dotle, da se vam docela ne razodene njegova vrednost!“ Tako vam kliče pokojni iz večnosti.

V duhovni zakladnici pokojnega Kariclnovega očeta pa najdemo še mnoge druge duhovne vrednote, katere nikakor ne smemo prepuštili človeški pozabnosti! Njegova duhovita šegavost in veselost ga je delala vedno dobrodošlega v vsaki pošteni družbi. Kjerkoli je bil Kariclnov oče navzoč, so bili ljudje dobre volje, tam se je navadno tudi lepo zapelo. Bil je odličen pevec. Bog mu je dal poseben dar petja. Tako je bil vsa leta duša cerkvenega pevskega zbora. S svojim donečim glasom je častil Boga in razveseljeval ljudi. V tem razveseljevanju soljudi je videl najvišjo službo Bogu samemu.

Kot dolgoletni član cerkvenega sveta je bil pokojni Kariclnov oče močna in modra opora šentlipškemu dušnim pastirjem v vseh gospodarskih in dušnopastirskih vprašanjih.

Bil je razgledan človek in kot takšen ni zlahka prezrl odločilnih pojavov na odru domačega ali svetovnega dogajanja.

Vedno zaskrbljen za ohranitev in rast našega narodnega življa, je skrbno zasledoval vse dogodke v deželi. Poleg tega si je vzel vedno časa za svojo lastno duhovno po-

globitev. Prebiral je knjige in liste ter s tem tudi svoji družini kazal pot, ki človeka vodi do prave verse in narodne omike.

Lep, časten duhovni spomenik si je rajni s svojim življenjem postavil. Naj bi ta spomenik bil za vse bodoče čase kažipot otrokom in vnukom!

Ti koroški človek, ki morda obupavaš nad našo usodo, večkrat postoj ob tem duhovnem spomeniku ter si vtisni v srce vse v njem začete in izražene duhovne poteze, ki pričajo, da je pokojni versko in narodno stal kakor neupogljiv hrast na svoji postojanki.

Sam, sam s svojim življenjem je kot družinski oče, kot kmet, kot narodnjak, kot posojilničar, kot kulturni delavec, kot veren kristjan in odličen cerkveni pevec v službi cerkve klesal svoj duhovni spomenik.

Daleč preko šentlipše fare je viden ter priča o tisti pristni živni vernosti in plemenitosti, ki je Kariclnovega očeta spremljala na njegovi, vse prežgodaj zaključeni življenjski poti.

TEČAJ ZA POTAPLJANJE

Slovenska fizikturna zveza razpisuje potapljaški tečaj od 9.—17. julija 1977 v enem izmed slovenskih obalnih mest.

Interesenti naj se javijo na naslov: Slovenska fizikturna zveza, Celovec, Gasometergasse 10/1.

**POZOR — STARŠI
POZOR — OTROCI
POZOR — DIJAŠKI DOMOVI
POZOR — MLADINSKE
ORGANIZACIJE**

**BREZPLAČNE POČITNICE
V MATIČNI DOMOVINI
SLOVENIJI!**

Zveza slovenske mladine organizira v sodelovanju z NEDELJSKIM DNEVNIKOM, „VIATORJEM“ in ZVEZO PRIJATELJEV MLADINE SLOVENIJE letovanje otrok iz Koroške v krogih družin v matični domovini. Namen takih počitnic je, da bodo naši otroci izpopolnili znanje slovenščine in spoznali lepote Slovenije. Poleg tega, da bo vaš otrok spoznal nove prijatelje, je naš namen tudi ta, da se tudi starši otrok medseboj spoznajo in navežejo trajne stike in da iz tega zraste trajno sodelovanje staršev in otrok z obeh strani Karavank.

ROK LETOVANJA: od 22. julija — 12. avgusta 1977.

Prevoz iz Celovca do Ljubljane bo prevzel „VIATOR“, za sprejem na meji in v Ljubljani bo poskrbela ZVEZA PRIJATELJEV MLADINE, med počitnicami pa bo letovanje otrok spremljal NEDELJSKI DNEVNIK.

PRIJAVA (POČITNICE V MATIČNI DOMOVINI)

Ime in priimek staršev

Točen naslov

Število otrok, ki jih želite dati na letovanje

Starost otrok

Ali obvlada slovenščino?

Posebne pripombe

Prijave pošljite v kuverti na naslov: Zveza slovenske mladine, Gasometergasse 10/1, 9020 Celovec

Starši, pozor!

LETOVANJE NA MORJU

Po osebni iniciativi smo poslali že nekajkrat otroke v počitnicah na morje. Poleg običajnih počitnic na morju so le-ti izpopolnjevali svoje znanje slovenščine v vsakdanjem pogovoru, ob igri s svojimi novimi prijatelji iz Slovenije. Nekateri so si prisvojili celo osnovno znanje našega jezika.

Letos organiziramo zopet letovanje za večje število šolarjev v starosti od 10 let navzgor. Znanje slovenščine ni predpogoj! Predvideni so približno dvotedenski turnusi. Cena bo med 500.— in 700.— šil. za stalne bralce „mladja“ in za socialno potrebne imamo predvidene popuste, deloma celo prosta mesta.

Podrobnosti Vam bomo pisali takoj, ko dobimo Vaše sporočilo, da se zanimate za našo akcijo. Pišite ali kličite, prosimo, čimprej!

Letovanje „kluba mladje“ na morje bo za Vašega otroka nepozabno doživetje, za njegovo slovenščino pa lepa in plodna obogatitev!

Naš naslov: A-9010 Klagenfurt/Celovec, Postfach / poštini predal 307, telefonsko pa dosežete našega odbornika v Celovcu pod številko: (0 42 22) 72 565 25 (Kattnig).

Klub „mladje“

Na zaključni proslavi šentjakobske dekliške strokovne šole so gojenke pokazale tudi, kako dobro se znajo gibati na odru. Slika kaže, da bodo vsekakor postale tudi v domačih društvih stebra društvenega delovanja.

RAZPIS

Slovenska fizikturna zveza v Celovcu razpisuje od 13. 7. do 17. 7. 1977 šolanje za: inštruktorje namiznega tenisa, inštruktorje nogometa in inštruktorje odbojke.

Petdnevno šolanje se bo pričelo v sredo, 13. julija 1977, ob 10. uri dopoldne in se bo končalo v nedeljo, 17. julija 1977, po kosilu.

ZBRAL MIRKO KUMER-ČRČEJ:

(1. nadaljevanje)

Zgodovina Vautijevega rodu in življenjska pot župnika A. Vautija

Kot najmlajši v družini se je rodil 8. septembra 1846 sin Matevž Vauti, ki se je odrasel priženil h Kajšniku v Replje. Od njega izvirajo vnuki, repeljski Vautiji. Najstarejši med njimi je šolski svetnik, ravnatelj ljudske šole pri Božjem grobu, Valentin Vauti. Vas Rute se omenja prvič v listinah leta 1787. To da domnevati, da so Rute nastale v času cesarice Marije Terezije, ki je pospeševala notranjo kolonizacijo, le svoje ime so dobile šele v Jožefinskem katastru. Tam so vpisane štiri hiše: Waute, št. 1, Lužnik, št. 2, Šranc, št. 3 in Šparl, št. 4. Na svinčenih hišnih tablicah pa nikjer ni pripisano hu-be ali keusche, kot je bilo to pri hišah v drugih sosednjih vaseh. Rutarjani so bili podložni gosposki v Pliberku.

Ime Rute pride iz nemškega „roden“. Moremo si misliti, da so bivši Rutarjani naredili današnje polje iz rinkelške dobrove. Izkrčili so je najbrž z novnami. Les so posekali in spravili stran, veje in kolje pa zažgali, da je počrčelo. Nato so s širokimi motikami — rutarcami — zakopali pepel in oglje v zemljo in vsejali rž. Naredili so Rute v Dobrovi v razliki z Rutami pod Pecoc.

Ker je bilo pri hiši bolj malo zemlje, le kake štiri in pol hektarja, ali dvajset birnov posevke, je praded Anton spoznal, da bo treba še kaj dodatno zaslužiti. Slišal je, da je največ zaslužka pri trgovanju. Zato si je kupil konjiča in napravil lahek voziček. Začel je kupovati domače pridelke in jih voziti v Celovec. Najprej si je navozil na dom jajc, perutnine, zelenjave, masla, skute, strdi in sadja, nato vse naložil in razporedil na voziček, zjutraj pa se odpeljal že pred svitom od doma.

Pot je bila dolga skoraj 40 km na eno stran. Morala sta dobro voziti, da sta prišla še sredi dopoldneva na celovski trg. Popoldne pa nazaj. Odšla sta z doma ponoči in ponoči sta se spet vrnila na domače Rute.

Pot pa je bila tudi nevarna, ker je vodila večkrat po samotnih krajih in gozdovih. Tam so se skrivali različni klateži, ki so prežali na posamezne potnike ali voznike, da bi jim oropali izkupiček dneva.

Tudi Vautijevemu praočetu se je nekoč vsedla na voz neznana ženska, ko so se vračali po Dobrovi domov. Nezaupanje je vzbudilo očetu nizki glas neznanke. Ko pa je opazil, da ima popotnica kocinaste roke, se je sum utrdil, da ima opraviti s klatežem ali morda celo roparjem, preoblečenim v žensko. Treba se ga bo hitro znebiti, da ne bo nasilen. S silo ne bo šlo, saj je velik in močan in ga ne bo premagati. Torej z zvijačo:

Z nogo so oče izbrcali ježvo — bič — z vozá, da je padla na tla. Potem so rekli domnevemu roparju: „Ti, glej, ježva mi je padla na cesto. Skoči, skoči z vozá! Poberi in prinesi mi jo!“

Sumljivec je res skočil z vozička in šel nekaj korakov nazaj ježvo pobirat.

Medtem pa so oče na vozu ostali in z zaveti nasekali konjička, da je začel divje dirjati po cesti.

Ropar je videl, da je bil speljan na led. Zakadil se je za očetom, a mu je kmalu zmanjkalo sape. Raz-

žene, sta postavila prej dol pripravljeno kmetijo spet na noge. Kupčija je donášala skromne dohodke, a pri varčnosti se je sčasoma le nabralo nekaj stotakov. Začela se je skrb, kam z denarjem, da bi bil varno naložen. Najboljša naložba bo še v zemljo. Zato je sklenil, da si kupi kmetijo. Saj ima več otrok, jim bo pa kmetijo zapustil.

Govorilo se je, da je napradaj pri Črčeju na Blatu. Šel je gledat. Ker domačih ni bilo doma, se mu je pridružil sosed Črčaja — Mlinar. Začel mu je prigovarjati. Naj kmetije pri Črčeju ne kupuje. Poslopja so vsa prhnela, strehe točijo, zemlja pa je pečevnata in gramozna. Po vseh njivah raste ostroga.

Mlinar je vzel v roke prirezavnik in začel žokati v streho in ponavljal: „Ja, ja, vse prhnelo, vidiš, da je vse hin!“

Tako je odgnal Vautija, da je tukaj kupovanje opustil in odšel. Nato pa je Mlinar sam sklenil s Črčeji pogodbo in postal dvojni posestnik na Srednjem Blatu. Od leta 1837 pa do 1908 so gospodarili Mlinarji pri Črčeju. Ko so prodali Andreju Kumru, mu je prišla Vautijeva vnukinja Elizabeta, kot zakonska družica pomagat na to nekdanjo tako slabo opisano kmetijo.

(Dalje prihodnjic)

Večer

Je sonce za goro,
dolina že spi,
tího pokojno
večer se budi.

Zdaj mesec nad gozdom
prismeje se tam,
saj spati ne more
čez noč in čez dan.

So ptice že v gnezdih —
otroci doma,
nikogar pri oknih —
povsod je tema.

Vso noč bo on svetil —
spomine budil,
dokler ga dan beli —
ne bo prepodil.

Marija Kuzma

Za dobro voljo

NE IZPLAČA SE

Mama je jeseni pisala hčerki v mesto, da bi prišla pomagat izkopavati krompir. Ta ji odpiše: »Za ta ubogi krompir se pa res ne splača pripogibati. Pusti ga, kjer je. Veš, rajši imam meso, pecivo...«

Ko je hčerka prišla spomladi domov, je kar skočila v klet k zaboji s krompirjem: »O, krompirček! Po dolgem času te zopet vidim.«

Mama pa ji pravi: »Pusti ga, kjer je, ne splača se pripogibati. Veš, to je za moje pujske, kokiši...«

KMETJE IN POSTRANI OČI

Na nedavnem seminarju za dopisnike, ki ga je uredništvo Kmečkega glasa privedilo v Škofji Loki, je dopisnica Julka Fortuna vpra-

Če radi ugibate ...

1. Kje leži Koralno morje?
2. Kje hranijo kitare, stare 4000 let?
3. Kdo je bil Emile Reynaud in zakaj ga omenja zgodovina kinematografije?
4. Kdaj so nastali prvi zoološki vrtovi?
5. Na katerem mestu na svetu je reka Donava, če merimo po dolžini?

● **KORALNO MORJE** je tisti del Tihega oceana, ki leži med severovzhodno obalo Avstralije, Novo Gvinejo, Salomonskimi otoki, Novimi Hebridi in Novo Kaledonijo. V tem morju leži nekaj stotin večjih in manjših otokov, ki so nastali iz koral. Včasih so koralni grebeni debeli tudi po nekaj kilometrov, po dolžini pa merijo tudi po 2000 km. Posebna oblika koralnih otokov so atoli, nizki otočki v obliki prstana z laguno.

● **KITARA** je eden izmed najstarejših instrumentov. Poznani so jo že narodi, ki so živeli v sredozemskem bazenu pred Grki. Kretska umetnost pozna sliko stare kitare. V muzeju v Herakleionu na Kreti hranijo kitare iz slonovine (strune, kajpada, niso ohranjene), za kitare sodijo, da izvirajo iz dobe stare kretske kulture — okrog 2000 let pred Kristusom. Grki so ta instrument prevzeli od Krečanov. Pravili so mu kitara. Grške kitare so imele sedem, devet ali enajst, kasneje pa celo osemnajst strun. Kitara se je od stare grške lire razlikovala po tem, da je bila popolnoma ploščata.

● **EMILE REYNAUD (1844—1918)** je bil Francoz, ki je — preden so izumili kinematografijo s snemanjem — risal z roko po nekakšni želatini. Ustvarjal je sličico za sličico in te filme — imenovane svetle pantomime — predvajal občinstvu. Enega od teh filmov hrani tudi beograjska kinoteka.

● **Prve ZOOLOŠKE VRTOVE** so poznali že v starem veku, vendar ne vemo, kdaj in v kateri deželi so prvič uredili kaj podobnega. Drži, da so jih imeli že stari Asirci, poznali pa so jih tudi na Kitajskem in v Mehiki. Grki in Rimljani jih menda niso imeli, saj jih nikjer ne omenjajo. Napisi v starih egiptovskih grobovih pravijo, da so imeli ujete divje živali že v letu 2000 pred Kristusom. Vendar ni zapisano, koliko živali so imeli tako zaprtih na enem mestu, tako da ne vemo, ali je šlo za nekakšne živalske vrtove. Trdijo, da so imeli v letu 1100 pred Kristusom na Kitajskem pravi živalski vrt, vendar o tem ni trdnih dokazov.

● **DONAVA** je — upoštevajoč dolžino — šele na dvajsetem mestu v svetu. V Evropi je daljša Volga, v Aziji Jangcekiang, Jenisej, Hoangho itd., v Afriki Nil, Kongo in Niger, v Ameriki Amazonka, Mississippi, Rio de la Plata, Orinoco itd. Najdaljša reka na svetu je Nil (6701 km), na drugem mestu pa je Amazonka (6275 km).

šala prisotne: »Ali veste, zakaj imajo nekateri postrani oči?«

Odgovori so bili različni, toda Julka ni bila z nobenim zadovoljna. Nato je pojasnila, da imajo zato postrani oči, ker pogostokrat zaskrbljeni ždiyo nad mizo in si z dlanmi podpirajo obraz.

Med splošnim smehom pa je nekdo pripomnil: »Čudno, zakaj potem nimajo naši slovenski kmetje vsi postrani oči.«

PREDSTAVITEV

Podlesnikov Marko je pred nedavnim naredil šoferski izpit in se prvič s svojim fičkom korajžno zapeljal na cesto. A glej spaka: tudi nasproti vozeči voznik opla je

bil zelo korajžen. Na srečo sta oba voznika imela prisotnost duha in zadnji hip, drug pred drugim, obstala brez nesreče.

Voznik opla je bil nad mladim voznikom razjarjen zaradi strahu, ki ga je prestal. »Mlečozobec, teslo, neroda!« je sipal psovke skozi okno. Tine pa je bil vesel, da se je vse končalo brez nesreče. Stopil je iz svojega fička, ponudil razjarjenemu vozniku roko in hudo mušno rekel:

»Me veseli, da se mi tako nazorno predstavite, jaz sem pa Podlesnikov Marko. Da me boste poznali, če se še kdaj srečava!« Voznik opla je v hipu prenehel s svojo predstavitvijo.

DR. FRAN DETELA:

26

Mala življenja

POVEST

Veliko je še Ožbe povedal o volkovih, zakaj bogve kdaj bo spet moči priti, in toliko zgodb je vedel! Nekoliko so se bile res dogodile, nekoliko pa jih je povečalo ustno poročilo. In v kaki nevarnosti je bil Ožbe tudi sam nekoč! V rebri sta se srečala z volkom, on pa ni imel pri sebi nobenega orožja, samo steklenico hudičevega olja je imel, ki je v prejšnjih časih služilo tudi namesto vžigalic, in s tem je delal ogenj in se ubranil zveri. „Oh, koliko sem bil prebil tisto noč! Tukajle boš umrl, sem mislil, in kdo bo potlej zvonil pri Sv. Florjanu? Drugim si krste delal, sam pa ne boš pokopan! In kaj bo počela Meta? Omožila se bo spet, sem dejal sam pri sebi, pa bogve kakega moža dobi! In to je pa tudi res, da se star človek veliko bolj boji smrti kakor pa mladina. Saj so tudi tisto stanko na smrtni postelji gospod zaman tolažili, češ da bo nocoj že v nebesih večerjela. Rajši bi še tu, je dejala. Jaz sem se pa tudi bal umreti kakor še nikoli. Vendar sem srečno ušel. Doma sem butil v vrata, da je Meta mislila, da je potres, lasje so mi pa stali kakor ščet. Meta, molek v roke pa moliva, sem dejal, potlej pa hruševca na mizo; danes sem ga zaslužil!“

Tako je pravil Ožbe in se odpravljal, ko se je bilo zmra-

čilo. „Kadar sneg skopni, bomo pa Rozalko možili!“ je pristavil, in Jurij mu je prižgal baklo iz smrekovega lesa, s tuljem ovitega in v smolo pomočenega, kakršne rabijo, če je treba ponoči kam dlje iti. Z dolgimi koraki je stopal proti domu in samo kratki kožuh in kosmata kapa se je videla iz snega.

Doma so praznovali Pečarjevi in Šimonovi božične praznike, ker je bila pot še vedno zaprta. Ko pa je prišel predpustni čas, so obšle Štefana spet svatovske misli. Razodel jih je Rozalki, meneč, da ga bo zdaj vendar že rada poslušala. A zmotil se je; kakor je ljubeznivo govorila o vsakdanjih rečeh, tako pusta je postala, kadar jo je zabaval s svojo snubitvijo. In Štefan je potožil to Pečarjevi materi in tožil doma; in Šimonovim ni šlo v glavo, kaj dekletke pravzaprav hoče. „Ali ima kakega drugega v glavi ali kako?“ je dejala mati. „Da bi kakemu dekletu snubitev ne bila všeč, le tega mi nikar ne pravite.“

„Saj nobenega moškega ne vidi,“ se je čudil Šimon, „in z Jurijem menda vendar ne vleče.“

„Na to pa še mislila nisem,“ reče mati. „O tem moram pa z Nežo govoriti. To bi bilo pa vendar lepo, fanta toliko časa za nos voditi, potlej se pa obesiti na prvega, ki pride bogve od kod.“

Štefan pa se je žalostno smejal tem besedam, zakaj njegov ponos ni dopuščal misli, da bi Rozalka Jurija rajši imela ko njega. „Vi pa poznate Rozalko, dāt!“ je dejal. „Sama váse je zaljubljena, pa v nobenega drugega. Nad vsakim viha svoj mali nos. Če vzame Jurija, kaj pa to? Naj ga vzame! Le tako prevzetna naj nikar ne bo.“

Kljub tem moškim besedam se je bil vendar zbudil sum v Štefanu, ki ni jenjal moledovati okrog Rozalke. Ko pa se

je bila Šimonovka dotaknila te stvari, je poklicala enkrat mati Rozalko k sebi in zvedela po nekaterih ovinkih vso resnico. „Stara si dosti,“ je rekla mati svoji hčeri, „da veš, kaj delaš in kaj je prav. Premisli in preudari; naglica ni nikjer dobra.“

Rozalka pa jo je jokaje objela in prosila, naj ne bo huda, saj jo bo vedno poslušala.

„Jaz te ne bom silila nikamor,“ je dejala mati, „kakor si postelješ, tako boš ležala.“

Šimonovim pa je rekla, da je Rozalka še premlada in se še ne mara možiti; a dasiravno sta se stara dva malo napeto držala, vendar Štefana ni odgnala nobena sila, da ne bi prišel zdaj pa zdaj v vas. Zakaj doma se je neizrečeno dolgočasilo: oče in mati sta obravnavala svoje reči. Anica pa je skoraj zmeraj molčala. Jurij in Rozalka pa tudi nista imela mnogo priložnosti govoriti med seboj; vedno je bila mati za hrbtom.

Leto je minilo, odkar je bil prišel Jurij na Strmo peč in zima se je zopet bližala njegovemu koncu.

„Jurij, ali si ti snoči streljal?“ vpraša nekega večera Štefan, ko je zopet sedel pri Pečarjevih in pomagal Juriju turščico robkati.

„Jaz streljal? Ne!“ pravi Jurij.

„Kdo bi pa bil! Ob enajstih ponoči!“

„Ponoči jaz spim. In kje bi dobil puško? Tale stara cev visi v hiši, na hlevu pa nimam nobene.“

„In se nič ne bojiš?“ pravi Štefan. „Veš, Jurij, ti si navajen ljudnatih krajev. V sredo vasi res ne pride nobena zver. Naš oče so pa bili snoči dol pri mlinarju, in ta jim je pravil, da so mu te dni volkovi raztrgali tri ovce. Dva funta volne je poslal v dar svetemu Klementu, da bi ga bra-

TV AVSTRIJA

1. SPORED

NEDELJA, 10. julija: 16.15 Waltonsovi: Od tujcev do prijateljev — 17.00 Listamo po slikanici: Andrej in prašiček — 17.30 Sonce in vrtnica (ponovitev) risanka — 17.30 Viking Viki: Viki in volk; risanka — 17.55 Za lahko noč: Medvedova družina — 18.00 Klub seniorjev — 18.30 Srečanje z živalmi — 19.00 Avstrija v sliki v nedeljo — 19.25 Kristjan v času — 19.30 Čas v sliki in kultura — 19.30 Šport — 20.15 LH 615 — Operacija München; dramatični protokol Edmunda Wolfa — 22.05 Šport: Mladinske svetovnokolesarske dirke — 22.20 Nočni izbor — mala nočna glasba — 22.40 Poročila.

PONEDELJEK, 11. julija: 10.30—11.50 Groteska o tatinskem gentlemanu (ponovitev) — 17.55 Za lahko noč — 18.00 Živalski raji: Koncert divjine — 18.25 ORF danes — 18.30 MI; družinska oddaja — 19.00 Avstrija v sliki — 19.30 Čas v sliki, kultura in šport — 20.00 Šport v ponedeljek — 20.55 Nastop v Manhattanu: Za umor ni priznana — 21.40 Poročila — 21.45 Mladinske svetovne kolesarske dirke.

TOREK, 12. julija: 10.30—11.45 Usoda v verigah (Dolga pot); povratnik se po trdem notranjem in zunanjem boju vrne k svoji ženi — 17.55 Za lahko noč — 18.00 Pavel in Virginija (11) — 18.25 ORF danes — 18.30 MI; družinska oddaja — 19.00 Avstrija v sliki — 19.30 Čas v sliki, kultura in šport —

20.00 Glasba je sveta umetnost; svet Richarda Straussa — 21.10 Ko je gorela republika — 22.10 Hiša na lepem kraju: Končno mir (prva oddaja 11. 7., v TV 2) — 22.55 Poročila — 23.00 Mladinske svetovne kolesarske dirke.

SREDA, 13. julija: 10.30—11.50 Kaj se bo zgodilo jutri; komedija polna fantazije — 17.00 Cirkuska skrivnost: Habakukovo Gašperčkovsko gledališče — 17.25 Živordeči avtobus (ponovitev) — 17.55 Za lahko noč — 18.00 Risanke z Adelheido — 18.25 ORF danes — 18.30 MI; družinska oddaja — 19.00 Avstrija v sliki — 19.30 Čas v sliki, kultura in šport — 20.00 Kočijaževa pesem; staro-dunajska ljudska igra in usoda kočijaža — 21.20 Poročila — 21.45 Mladinske svetovne kolesarske dirke.

ČETRTEK, 14. julija: 10.30—11.45 Kočijaževa pesem; staro-dunajska ljudska igra in usoda kočijaža (ponovitev z dne 13. 7., v TV 1) — 17.55 Za lahko noč — 18.00 Kuhinja v televiziji — 18.25 ORF danes — 18.30 MI; družinska oddaja — 19.00 Avstrija v sliki — 19.30 Čas v sliki, kultura in šport — 20.00 Gospa Suttner; drama v šestih slikah Karla Schönherrja — 21.50 Emmingerjevi (7) (ponovitev z dne 8. 7., v TV 1) — 22.15 Poročila — 22.20 Mladinske svetovne kolesarske dirke.

PETEK, 15. julija: 10.00 Klub seniorjev — 11.00—12.15 ... vse, kar je prepovedano; šaloigra o dozorevajoči hčerki znanega psihiatra in mladinskega pedagoga — 17.55 Za lahko noč — 18.00 Zwickelbach & Co.: Čudež 74 — 18.25 ORF danes — 18.30 MI; družinska oddaja — 19.00 Avstrija v sliki — 19.30

Čas v sliki, kultura in šport — 20.00 Starec: Cvetlični prostori — 21.10 Dokumentacija Erwina Fischerja o avstrijskih stolicah na ameriških univerzah — 21.55 Šport — 22.00 Rio Grande; poveljniki tekaškega obmejnega okraja se zoperstavi vladni odredbi — 23.40 Poročila.

SOBOTA, 16. julija: 16.20 Dunaj, mesto mojih sanj, glasbena šaloigra polna zamenjav — 17.00 ABC o športu — 17.30 Heidi; zgodba deklice, po znani knjigi Johanne Spyrijeve: Kje je Piep? — 17.55 Za lahko noč — 18.00 Panoptikum — 18.25 ORF danes — 18.30 Heinz Conrads v soboto zvečer — 19.00 Avstrija v sliki z aktualnostmi iz Južne Tirolske — 19.30 Čas v sliki, kultura — 19.55 Šport — 20.15 Igra z vprašanji za hitro misleče: Hans Rosenthal — 21.50 Šport — 22.05 Vprašanja kristjana — 22.10 Napeta kriminalna zgodba o gledališkem igralcu, ki je po nezgodi oslepil — 23.20 Poročila.

2. SPORED

NEDELJA, 10. julija: 14.30—17.15 Mednarodno tekmovalje v skokih v vo do — 17.15 Spotoma — 18.00 Waterloo & Robinson — 18.30 Avtomobili in ljudje (1); ta šestdelna serija (14-dnevno, ob 18.30) pripoveduje zgodbo o avtomobilu — 19.30 Pošast; v angleškem jeziku z nemškimi podnaslovi — 20.00 Knjižni sejem — 20.15 V lastni zadevi — 22.05 Brez nagobčnika.

PONEDELJEK, 11. julija: 18.00 Mladinske svetovne kolesarske dirke — 18.25 ORF danes — 18.30 Ročna dela iz Isfahana; poročilo o perzijskem mestu, njegovi umetniki za ročno delo — 20.00 Hiša na lepem kraju: Končno mir! — 20.55 Vstop prost; kulturni magazin — 21.40 Čas v sliki 2 — 22.10 Oseba, zgodba dveh žensk; prizadevanje ljudi, da bi se otresli osamljenosti. To dejstvo pojasnjuje Bergmann v svojem 25. filmu.

TOREK, 12. julija: 18.00 Svetovne kolesarske dirke za mladince — 18.25 ORF danes — 18.30 Aktualno znanje — 19.30 Domovinske gore (TV v šoli), od 5. šolskega leta dalje — 20.00 Pikel v mestu; resnično življenje v rimski ženski kaznilnici — 21.35 Čas v sliki 2 s kulturo — 22.10 Klub 2.

SREDA, 13. julija: 18.00 Svetovne kolesarske dirke za mladince — 18.25 ORF danes — 18.30 Ö 9 — (Koroška): Mala Evropa na gradu Porcia; vtisi z mednarodnega pevskega zborovskega tekmovanja — 18.55 Serija o povodnem svetu — 19.30 Efez (TV v šoli, od 6. šolskega leta dalje), najbolj znano med zgodovinsko pomembnimi mesti Male Azije — 20.00 Teleobjektiv s Clausom Gattererjem — 20.50 Novi spored Ota Waalksa: Oton kot „polbog v blem“, kot „televizijski kuhar“, kot „Mefisto“, kot „sodnijski izvedenec“ itd. — 21.35 Čas v sliki 2 in kultura — 22.10 Kung Fu: Caine in izvrženec.

ČETRTEK, 14. julija: 18.00 Svetovne kolesarske dirke za mladince — 18.25

ORF danes — 18.30 Vstop prost — 19.30 Obiščemo razstavo: Gustav Klimt — 20.00 ... vse, kar je prepovedano; šaloigra o dozorevajoči hčerki znanega psihiatra in mladinskega pedagoga — 21.40 Čas v sliki 2 in kultura — 22.15 Klub 2.

PETEK, 15. julija: 18.00 Svetovne kolesarske dirke za mladince — 18.25 ORF danes — 18.30 Zmaji, ki ne bljuvajo ognja: Svet kuščarjev — 19.30 Gotika v Avstriji (1) — TV v šoli, od 8. šolskega leta dalje — 20.00 Nova svetovna slika vesoljstva — 20.50 Nova; poročila iz znanosti in raziskovanja — 21.10 Trailer; za prijatelje filma — 21.55 Čas v sliki 2 in kultura — 22.30 Nemo goče naročilo (Kobra, prevzemite): Sokol (2).

SOBOTA, 16. julija: 14.00—19.23 Športno popoldne — 19.30 Reka — življenje (ponovitev); kako ohranimo lahko naše reke čiste? Odgovor na to nam pojasni ta film — 19.50 Galerija — 20.15 Aplavzi; musical Bet Betty Comden in Adolpha Greena — glasba Charla Strousa — 21.45 Oscar Peterson in The Singers Unlimited (2. del).

ska filma" Primer Ismeta Kozice, Kot da nekdo trka, Kasabe — 22.00 TV dnevnik.

TOREK, 12. julija: 17.55 Obzornik — 18.10 Pan Tau, serijski film — 18.40 Mozaik — 18.45 Ljubljanski dnevi plesa: Beograjski sodobni balet in Jazzbalet Ljubljana — 19.15 Risanka — 19.30 TV dnevnik — 20.00 Novele Henryja Jamesa, nanizanka — 20.45 G. Verdi: Aida, III. in IV. dejanje predstave madridske opere — 21.45 TV dnevnik.

SREDA, 13. julija: 18.00 Obzornik — 18.15 Na sedmi stezi — 18.45 Mozaik — 18.50 B. Smetana: Prodana nevesta, odlomki iz opere — 19.15 Risanka — 19.30 TV dnevnik — 20.00 Film tedna: Bes — 21.35 Včeraj, danes, jutri: Noro vreme — 22.15 TV dnevnik.

ČETRTEK, 14. julija: 17.55 Obzornik — 18.10 Pustolovci, serijski film — 18.45 Modri Plašček, otroška serija — 19.15 TV dnevnik — 20.00 Prijatelji in sosede, nadaljevanka — 20.30 Svet 1900—1939, dokumentarna serija — 21.30 Nastopa Jack Parnell — 22.10 TV dnevnik.

PETEK, 15. julija: 17.55 Obzornik — 18.10 Profesor Baltazar, risanka — Muzej v Chicagu, II. del — 18.40 Mozaik — 18.45 Brigadirski TV studio — 19.15 Risanka — 19.30 TV dnevnik — 19.55 Tedenski notranjepolitični komentar — 20.05 E. Muzii: Izvori Mafije, nadaljevanka — 21.00 Razgledi — 21.30 Bogataš in revež, nadaljevanka — 22.00 TV dnevnik.

SOBOTA, 16. julija: 8.00 Profesor Baltazar, risanka — 8.10 Modri plašček, barvna risanka — 8.40 Človek in zemlja, serijski film — 9.10 Čas, ki

TV Ljubljana

NEDELJA, 10. julija: 9.20 Poročila — 9.25 Za nedeljsko dobro jutro — Čez tri gore: Savski val — 9.25 625 — 10.10 A. J. Cronin: Zvezde gledajo z neba, nadaljevanka — 11.00 Otroci sveta, serija — 11.25 Mozaik — 11.30 Kmetijska oddaja, prenos iz Slavonske Požege — 12.30 Poročila — Nedeljsko popoldne: Igre brez meja, Okrogli svet — 15.55 Poročila — 16.00 Državno prvenstvo v atletiki, prenos iz Nove Gorice — 18.30 Odrske luči, zabavno glasbena oddaja — 19.15 Risanka — 19.30 TV dnevnik — 20.00 Rubežniki, nadaljevanka — 20.50 Lesene Turopoljske lepote — 21.25 Jazz na ekranu; Tandem Stivin Dašek, II. del — 21.40 TV dnevnik — 21.55 Športni pregled.

PONEDELJEK, 11. julija: 17.55 Obzornik — 18.10 Človek in zemlja, serijski film — 18.40 Mozaik — 18.45 Mladi za mlade — 19.15 Risanka — 19.30 TV dnevnik — 20.00 B. Shaw: Cezar in Kleopatra, TV drama — 21.20 Mozaik kratkega filma: Filmi „Sutje-

Darujte za tiskovni sklad!

živi: Spomini na bazo 20 — 9.40 E. Muzii: Izvori Mafije, nadaljevanka — 17.25 Obzornik — 17.40 Mozaik — 17.45 Velika parada komedije, film — 19.15 Risanka — 19.30 TV dnevnik — 19.50 Tedenski zunanjepolitični komentar — 20.00 Vrtoglavica, celovečerni film — 22.05 TV dnevnik — 22.00 Ildija 77, festival narodne glasbe — 23.30 625 — pregled sporeda.

Posebnost je boljša, kajti navadno imajo mnogi!
Zaradi tega rajši takoj h

PODJERBERK —
ST. KATHREIN
Škofiče/Schiefling
Tel.: 0 42 74 - 29 55 18
Celovec/Klagenfurt
Rothauerhaus
Tel.: 86 2 92

RUTAR CENTER MÖBEL + ELEKTRO

Barvni televizor slikovna žarnica (ekran) 66 cm. Elektronika z modulacijsko tehniko S 9950.-

Vaš stari aparat zamenjamo po najvišjih cenah

Darujte za tiskovni sklad!

nil volkov. Jemlji puško s seboj, Jurij, če ne, boš enkrat izkusil.“

„Kaj pa bosta imeli mati in Rozalka?“ se nasmehne Jurij.

„Kako pa tudi znam jaz streljati!“ se pohvali Rozalka.

„Veš, Štefan, kako pokanje je bilo na sveti večer?“

„Sprožiti že znaš,“ meni Štefan. „Toda kdo bi ti bil večeraj ponoči streljal, to mi ne gre iz glave. Od Sv. Florjana sem se ne sliši in od drugod tudi ne.“

„Ali je še kdo drug slišal?“ meni Jurij.

„Samo jaz.“ „Tebi se je gotovo le sanjalo.“

„Tako sem bil buden kakor zdaj, in trikrat sem slišal pok in pokonci sem se sklonil.“

„Morebiti se je zvalil sneg po bregu in zlomil kako drevo ali pa je mraz skalo razgnal,“ pravi Jurij; Štefan pa je bil ves zamišljen in čez nekaj časa vpraša spet: „Jurij, ali veruješ ti v spomine?“

„Sam še nisem nikdar nič slišal, ne videl, kar bi bilo spominu podobno. Druge sem pa slišal večkrat o tem govoriti, posebno ženske.“

„Ah, Jurij,“ pravi oni, „ti se hočeš norčevati z menoj, češ da sem babjeveren. Nekateri človek je tak, da se sramuje povedati, če je slišal kak spomin; jaz pa nisem tak, ker sem prepričan, da se nesreča človeku naznani, preden se zgodi. Kakor bi bil danes doživel, tako se še spominjam večera, preden mi je teta umrla. Koliko je tega? Enajst let!“

„Ravno enajst let,“ pravi Pečarka, „ker tistega leta je šla Rozalka k birmi, devet let stara.“

„Vidite, mati! Prav dolgo sem bil ostal pri vas in z Rozalko sva se igrala, ko ste drugi turščico ličkali. Ko smo pa

šli ponoči stran, je začelo pri Svetem Florjanu zvoniti in je zvonilo kakor hudi uri in dolgo časa. A drugi niso nič slišali ali pa niso hoteli povedati. Proti jutru mi je umrla teta; Ožbe pa je dejal, da ni nič zvonil.“

„Teta je bila gotovo že stara,“ opomni Jurij.

„Lahko bi bila še živela dlje časa, ker je bila trdna. Veš, Jurij, če človek na samotni živi, vidi in sliši marsikaj, kar si ne more razložiti. In zapomni me, da ne bo dolgo, ko bo nesreča zadela katerega si bodi izmed naših ljudi in morebiti prav mene.“

„E Štefan,“ pravi Jurij, „kako pa žalostno govoriš! Kdo bi si grenil življenje s smrtnimi mislimi.“

„O, jaz si nič ne grenim življenja,“ ugovarja Štefan.

„Ampak nesrečo slutim, naj bo že, kakršna hoče. Ti si pa pravi neverni Tomaž, in privoščil bi ti, da bi se enkrat spokoril in spoznal, kako nepredvidno govoriš. Vprašaj enkrat Ožbeta, kaj ti bo ta povedal!“

„Ožbe pa res prav mnogo vé o spominih,“ pravi Rozalka.

„Samo mislim, da časih malo pregloboko pogleda v kupico, preden kaj sliši.“

Štefan pa se ni dal pogovoriti, da ne bi bil slišal spomina, in jezilo ga je nekoliko, da mu niso verjeli; a zaradi tega ni šel nič prej domov.

XXI

Ko je bil pod toplim jugom sneg povečem že skopnel, potegne spet sever. Nastal je nov mraz, in nova zima je škripala pod nogami. Jurij je spal poleti in pozimi nad hlevom v dišeči mri in spal trdno, ker je pridno delal od jutra do mraka. Bilo pa je že pozno neko noč, in mesec je svetil v zadnjem kraju, ko zbudi Jurija naenkrat strašno

lajanje. Takoj skoči pokonci in vrže obleko nase, ker to je moralo biti nekaj posebnega. Zvesti čuvaj ni žugnil ponoči, če ni bilo vzroka; kadar je pa lisica prišla pogledat po kokoših, se je sultan samo oglašil, in tatica je pobrala pete. Lajanje je postalo vedno srditejše, in tudi ovce v hlevu so začele beketati. Na hlev se je prišlo po lestvi, ki je bila zunaj prislonska. Jurij zgrabi vile in stopa urno po lestvi dol. Pod lestvo pa se je sultan valjal in premetaval s čudno zverjo in srdito renčal; druga zver se je spenjala, kakor je videl v mesečini, po hlevskih vratih in praskala in vohala s smrčkom; dolg rep pa je mahal po tleh. Volkova sta bila. Jurij ne premišljuje dolgo, plane z lestve nad volka pri vratih in mu hoče zabosti ostro orožje med rebra, a volk odskoči in se potuhne z glavo k zemlji. Hitro ga pritisne Jurij za vrat in ga tišči z vso močjo k tlom. A zdaj skoči druga zver od zadaj nanj in naenkrat je pretrgana sukinja in srajca, in čudno gorko oblije Jurija po plečih. Po njem bi bilo, da se ni pogumni sultan znova vrgel na svojega nasprotnika in se sprijel z njim.

Krik in hrup pa je zbudil tudi ženski. Hišna vrata se odpró, in mati in Rozalka stopita na prag.

„Kaj pa je, kaj pa je? Križ božji! Pomagajte, pomagajte!“ začneta vpiti, in to vpitje je Juriju res pomagalo, ker je vzelo drugemu volku pogum. Oprostil se je hitro sovražnika in izginil v gozdu. Le do konca hleva ga je podil sultan, potojle pa se je vrnil Juriju pomagat. Ta pa je tiščal svojega ujetnika, da so mu roke otrpnile, in komaj je strahoval volka, ki se je srdito premetaval. Praskal ga je s prednjimi in zadnjimi nogami, da je bil Jurij po nogah ves okrvavljen; umoriti pa volka ni mogel, ker ga je bil slabo zadel.

(Dalje prihodnjič)

Zapostavljanje Slovencev v boroveljski občini

Kot je znano, je tovariš Feliks Wieser občinski odbornik občine Borovlje. Znano je tudi, da naš rojak aktivno zastopa v občinski hiši zmerom in povsod interese Slovencev.

Tokrat je imel posebne pritožbe. Že večkrat se je pritožil pri boroveljskem županu Antonu Woschitzu, češ da dobiva občinsko-uradno pošto (npr. vabila) prepozno. Tako je npr. 30. junija 1977, ob 17. uri spet dobil povabilo na sejo občinskega odbora. Ko je prišel na sejo v Borovlje, so mu povedali, da je le-ta preložena na 1. julij t. l. Torej se je moral iz daljnega Slovenjega Plajberka peljati zastonj v Borovlje. Po občinskih določilih pa bi moral dobiti vabilo najmanj šest dni poprej. To ni noben način, da se tako ravna z občinskimi funkcionarjem, ker je to vendar protizakonito.

V tej zadevi je bil Feliks Wieser že osebno pri županu ter ga prosil, da bi se kaj takega ne dogajalo več. Seveda je od njega dobil zagotovila, a zastonj.

Feliks Wieser starejši, poziva zaradi tega gospoda župana, da ga imajo za enakovrednega z ostalimi občinskimi odborniki v Borovljah.

V občini Borovlje je tudi občinska cesta med Dušnjakom in Križnikom, ki je dolga dva kilometra. Na tem kratkem cestnem odseku teče hudournik petkrat čez cesto. Če je hudournik aktiven, ne prideš ne z avtom niti peš po cesti. Na tej razdalji dveh kilometrov živi najmanj 70—80 ljudi, sta dve gostilni in zajtrkovalnica (gostišče). Če bi hotel kak večji avtobus sem gor, tudi ne more k nam zaradi nemogoče ceste. To so stvari, ki so nevzdržne za prebivalstvo. Wieser je tudi osebno prosil podžupana Rantitscha, ki ima cestni referat, da bi poskrbel za to, da cesto popravijo, da se kaj takega ne bi več dogajalo.

O tej stvari so potem obravnavali na eni izmed sej pododbora in so vse odklonili.

Mi, Slovenci v Slovenjem Plajberku pa se sprašujemo, ali smo ljudje druge vrste? To so dejstva, mimo katerih ne moremo.

Če se te stvari ne bodo v kratkem uredile, so Slovenci prisiljeni obrniti se na koroško deželno vlado. Sicer pa vemo, ker smo Slovenci, je to glavni vzrok zapostavljanja, da nas pustijo kar tako ob strani, da nas pritiskajo ob zid.

13.252 glasov je dobil igralec SAK Justin Polanšek pri volitvah „koroškega nogometiškega leta“, ki jih je izvedla KTZ. Justin Polanšek je pri tem zasedel 8. mesto. Če pomislimo, da so mnogi prominentni nogometiški dobili mnogo manj glasov, je to vsekakor lep uspeh. Za Polanška so napisali nad 10.000 glasovnic člani Koroške dijaške zveze, ki jih vidimo na sliki, ko seštevajo glasove v sobi mladinskega referenta Mihe Zablatnika.

Slovenska skupnost za zaščito Slovencev v Italiji

Na sobotni tiskovni konferenci Slovenske skupnosti v Trstu je dr. Štoka obrazložil novinarjem vsebino zakonskega osnutka za zaščito slovenske narodnostne skupnosti, ki ga je organizacija predložila rimskemu parlamentu pa tudi deželnemu svetu Furlanije-Juljske krajine. Osnutek se opira na določila ustave, deželnega statuta, osimskih sporazumov pa tudi nekaterih mednarodnih listin, kakor listine o človekovih pravicah.

Slovincem naj se zagotovijo pravice, ki jim pripadajo, tako tudi glede rabe slovenskega jezika v javnih uradih; zagotoviti je treba nemoten kulturni razvoj in avtonomijo slovenske radijske postaje pa tudi slovenske televizijske oddaje.

Na univerzah v deželi naj se ustanovijo stolice za slovenski jezik pa tudi tečajji slovenskega jezika. Predlog se tudi zavzema za varstvo gospodarskih in socialnih koristi slovenske narodnostne skupine, tako tudi za odškodnino vsem tistim, ki jih je prizadela fašistična vladavina.

Skratka, Italija naj prizna Slovincem pravice, ki jih je že priznala južnotirolskim Nemcem in Francozom v Dolini Aosta.

KRAJEVNA AKCIJA SSK NA OPČINAH

V ponedeljek so na sestanku v Finžgarjevem domu na Opčinah sklenili, da se ustanovi krajevna sekcija SSK. Za predlog se je zavzelo več govornikov, med njimi tudi inž. Milan Sosič in prof. Aleš Lokar.

DEŽELNI URBANISTIČNI NAČRT NE UPOŠTEVA KORISTI SLOVENCEV V ITALIJI

Sekcij Slovenske skupnosti za občino Devin-Nabrežina je na svoji zadnji seji obravnavala deželni urbanistični načrt in ugotovila, da ta dokument, ki bi moral tvoriti podlagu za bodočo urbanistično usmeritev in gospodarski razvoj celotnega deželnega področja, sploh ne

O oče dobrotni, prosite Boga, za svoje otroke v dolini solzá, da pridemo srečno k Vam v sveto nebo, kjer božja ljubezen združila nas bo.

Vsemogočni Oče je v svoji neskončni previdnosti odločil, da je danes odšel k Njemu po bogato zaslužen plačilo moj ljubi mož, naš dobri oče, stari oče, tast, brat, svak in stric, gospod

Mirko Hajnžič

organist in cerkovnik na Rebrci

Rajni nas je nepričakovano zapustil po krajši bolezni v sredo, 6. julija 1977, v 72. letu starosti, previden s tolažili svete Cerkve. V njem smo izgubili naš vzor in skrbnika, ki je vse svoje delo in življenje posvetil svoji družini.

Pogreb blagega pokojnika bo v soboto, 9. julija, ob 11. uri dopoldne po sv. maši zadušnici na rebrškem pokopališču.

Dušo nepozabnega rajnega priporočamo v spomin pri sv. daritvi in v molitvi.

Rebrca, 6. julija 1977.

V krščanski žalosti:

Jožefa, žena
Anica, Vikica, Lado, otroci, z družinami
v imenu vseh sorodnikov.

Po želji pokojnika prosimo, da namesto vencev ali cvetja darujete za rebrškega misijonskega bogoslovca, za katerega je tudi on zbiral prispevke.

upoštevati prisotnosti, koristi in pravic slovenskega prebivalstva. Zato je sklenila, da njeni predstavniki predlagajo na pristojnih mestih naslednje zahteve:

1. da se preneha s politiko, ki so jo začeli fašisti in se na žalost še vedno nadaljuje pod različnimi naturalističnimi in drugimi gesli, grobe diskriminacije do ozemlja, kjer prebivajo Slovenci;

2. da se odpravijo vedno bolj stroge omejitve, ki praktično onemogočajo naravni gospodarski razvoj teh krajev. Domačini so zato prisiljeni, iskati delo drugje, kar ima za hudo posledico, da se naše vasi vedno bolj izpraznjujejo;

3. da se odpravijo urbanistične cone, kjer naj bi bilo dovoljeno samo pastirstvo in da se omejijo gozdna področja, s katerimi bi hoteli preplavati občino. Slednja naj zadoščajo resničnim potrebam, a obenem naj se omogoči razvito in moderno kmetijstvo;

4. da se prepreči koncentracija turistične dejavnosti samo v Sesslanskem zalivu in da se proglasi za turistično pomembno celotno področje občine;

5. da se onemogočijo velike gradbene špekulacije na obali, kar ima med drugim za posledico negativen pojav raznarodovanja ter da se dovoli le takšno gradbeno dejavnost, ki bi zagotovila naravni gospodarski razvoj in zadostila bivanjske potrebe domačega prebivalstva.

Šport šport šport

SAK — SLOVENSKI ŠPORTNI KLUB TORONTO 0:4 (0:2)

V soboto, 2. julija 1977, je igral Slovenski atletski klub mednarodno prijateljsko tekmo s Slovenskim športnim klubom iz Toronta. Slovenski nogometiški iz Toronta so na svojem obisku v Sloveniji igrali več prijateljskih tekem; v soboto so si ogledali Koroško, popoldne pa so se srečali s slovenskimi nogometiški s Koroškega, na Košatovem igrišču.

V začetku je bila igra izenačena, a kmalu so bili Kanadčani v premoči. Pravzaprav so vodili igralci

Kmetijska strokovna šola

Za šolsko leto 1977/78 prijavite dekleta za KMETIJSKO-STROKOVNO ŠOLO v ŠT. RUPERTU pri Velikovcu!

Z novim šolskim letom 1977/78, bodo vodile šolske sestre v ŠT. RUPERTU pri Velikovcu dvojezično Kmetijsko-strokovno šolo s pravico javnosti.

Učni načrt bo obsegal s kmetijsko-gospodinjstva področja predmete, v katerih se bodo mogle učence tako teoretično, kot praktično usposobiti v enem letu obiska te šole za naloge, ki se jim stavijo v kmetijstvu in gospodinjstvu v današnjem življenju.

Pogoj za sprejem je uspešno zaključena osma šolska stopnja. Učenke, ki tega pogoja ne izpolnijo, so lahko sprejete v našo šolo s sprejemnim izpitom. Termin za tak izpit bo šola pravočasno sporočila. Zavod šolskih sester v Št.

Rupertu sprejema prijave za enoletno Kmetijsko-gospodinjstvo šolo na sledeči naslov:

KMETIJSKO-GOSPODINJSKA ŠOLA, 9100 VÖLKERMARKT, KLOSTERSTRASSE 2.

Dekletom, ki bi želela nadaljevati po prvem letu šolanja še v drugem letniku Kmetijsko-strokovne šole, bo tudi ta možnost dana. V vseh vprašanih prijav, študija, bivanja v internatu itd., se obrnite na šolo pisмено ali po telefonu (štev. 0 42 32 - 796).

Šolske sestre bodo vodile Kmetijsko-strokovno šolo v smislu novega zakona za kmetijsko šolstvo, ki ga je sprejel koroški deželni zbor meseca marca tega leta. Pouk na šoli se bo vršil v obeh deželnih jezikih.

Vodstvo
KMETIJSKO-STROKOVNE ŠOLE
V ŠT. RUPERTU PRI VELIKOVCU

iz Slovenije, ki so okrepili kanadsko moštvo. SAK je imel nekaj priložnosti, in jih ni znal izrabiti. Škoda je tudi, ker le-ta ni nastopil s pravo postavo. V prvem polčasu so vodili Kanadčani, katerih igra je včasih spominjala na hokej na ledu, 2:0. Dva gola pa so dali še v drugem polčasu. Od igralcev SAK sta morala zaradi poškodb predčasno prenehati igrati Marjan Velik in Justin Polanšek.

Za SAK so igrali: Malle; F. Pandel, J. Pandel, Prušnik, Lampichler; Zablatnik, Rogl, Šmid; Polanšek (Kupper), M. Hobel, Velik, (S. Hobel).

ASKÖ ŠMIHEL IGRAL NA TURNIRJU V MEŽICI

Preteklo nedeljo so šmihelski nogometiški gostovali v Mežici na nogometnem turnirju. Z velikim zanimanjem je opazoval obe tekmi bodoči šmihelski trener Nežmah. Le-ta je bil zadovoljen samo s prvo tekmo, v kateri so Šmihelčani premagali moštvo iz Črne z 2:1 (1:1). V drugi tekmi se je poznalo, da šmihelskim nogometiškim manjka telesna pripravljenost, tako da

so podlegli mežiškemu igralcem s 5:3 (3:0). Vseeno pa so zasedli prav dobro drugo mesto. Lep prehodni srebrni pokal so dobili Mežičani.

Po turnirju je bila za vse nogometiške skupna večerja.

Gole za ASKÖ Šmihel so dali: Stanko Blažej (2), Gustl Blažej (1), Kuschej (1), Bertl Britzman (1).

Moštvo je nastopilo v tejle postavi: Lamprecht, H. Blažej, G. Britzman, A. Kapp, G. Ramusch, B. Britzmann, D. Ramusch, Kraiger, Gustl Blažej, Stanko Blažej, V. Britzmann (nekaj časa so igrali: Kužnik, Lupynski, Kuschej, H. Britzmann).

ŽRELEC (Hudo neurje)

4. julija je med hudo nevihto udarila strela v gospodarsko poslopje kmetice Rozalije Luschnig, v žrelski občini. Na srečo so domači na pomoč došli gasilci spravili na varno vso živino, medtem ko so pogoreli vsi gospodarski stroji in naprave ter letošnja žetev. Na škodi je okoli milijon šilingov.

NAŠ TEDNIK izhaja vsak četrtek. Naroča se na naslov: „Naš tednik“, Celovec, Viktringer Ring 26. 9020 Klagenfurt. — Telefon uredništva, oglasnega oddelka in uprave 72 5 65. Naš zastopnik za Jugoslavijo ADIT-DZS, Gradišče 10, 61000 Ljubljana, tel. 22207. Naročnina znaša letno: za tuzemstvo 150.— šil., za Jugoslavijo 150.— din za ostalo inozemstvo 250.— šil. (po zračni pošti 500.— šil.). — Lastnik in izdajatelj: Narodni svet koroških Slovencev — Odgovorni urednik: Nužej Tolmajer, Verovce štev. 2. 9065 Žrelec. — Tiska: Tiskarna Družbe sv. Mohorja v Celovcu, Viktringer Ring 26.